

Thuốc

Lãng

Quên

Tập truyện ngắn hay
Tình yêu-Hôn nhân-Gia đình

Nguyễn Nga

Lục bình còn nở anh còn yêu em

Lời nói đầu: Vì sao mỗi tình đầu thường đẹp và khiến người ta nhớ da diết suốt đời? Liệu người yêu, người bạn đời hiện tại của bạn có còn thương nhớ “người cũ” không? Cùng đọc truyện để cảm nhận đâu là một tình yêu chân thành!

Chiếc thuyền đung đỉnh trôi trên bờ kênh, lục bình san sát rải màu tím ngát cả dòng nước. Bình ngồi lặng lẽ trên thuyền. Thi thoảng, con thuyền nhỏ tròng trành chao đảo. Mỗi lần ngồi trên chiếc thuyền này, kỉ niệm tuổi 16 lại ùa về.

8 năm trước, trong một đêm trăng sáng, cả bờ kênh này cũng chen chúc những đóa lục bình. Cô nghe tiếng anh chàng hàng xóm gọi ý ới. “Bình ơi! Trăng lên rồi, đi bắt đom đóm không?”. Bình nghĩ thầm: “Đúng là thằng khùng. Trăng sáng mà rủ người ta đi bắt đom đóm. Thằng này bệnh mà dấu nè”, Bình ngoe nguẩy đi vào nhà.

Mặc gã hàng xóm đứng ngẩn tò te bên hàng bông bụt. Cái thằng ngày ngày “thả diều, đá bóng nắng cháy giữa đồng”, Bình thấy quá quen thuộc. Đôi khi ở cạnh hẳn, cô cứ ngỡ hẳn và cô cùng một phái. Cái cảnh hẳn mặc quần đùi, cởi áo chạy tưng tưng, cô trông thấy như cơm bữa.

Bình nhớ những ngày đầu hẳn mới dậy thì. Giọng nói ồm ồm như loa bị rè, da mặt sần sùi như da cóc, mụn cám, mụn bọc đua nhau nở rộ. Có thời gian thấy Bình đứng gần là hẳn tự ý xích ra xa cả chục mét. Suốt một tuần liền như vậy, cô gạn hỏi thì chỉ nhận được những cái lắc đầu nguầy nguầy của hẳn.

Bình túm cổ áo được một thằng oắt con trong nhóm “băng hữu” của hẳn, gã làm ra vẻ quan trọng, ghé sát tai cô thầm thì: “Thằng Hưng nó bị...”. Cả đám bạn quanh gã bật cười. Gã oắt con xấu hổ chuồn ngay. Một tên trong

nhóm gào lớn. “Hoàng tử bé của nó giờ đã lớn, không có tiền mua quần nhỏ mặc, cái đó...cứ phập phồng nên nó sợ con gái nhìn thấy”.

Đám choai choai tụi nó cười sằng sặc. Bình đỏ mặt, trốn chạy những cái nhìn. Lần đầu tiên nó ngượng ngùng trước đám bạn cùng trang lứa. Nhưng cái khoảng cách tuổi dậy thì đó vẫn không thể ngăn được hai đứa bày những trò nghịch ngợm của tuổi thiếu niên.

Hồi đó trong xóm Bình, có ông Tư nổi tiếng lẳng nhăng, một tay ong bướm đa tình. Ông thường tìm cách tán tỉnh tất cả phụ nữ trong làng, bất kể có chồng hay ở giá. Mẹ của Bình và hăn cũng nằm trong tầm ngắm của ông. Kế hoạch trả đũa gã “trăng hoa” được hai đứa chuẩn bị trong một tuần. Trời chiều chạng vạng, Bình và hăn băng nhanh ra cánh đồng tìm “mìn” của những chú bò đem về kho tập kết.

Trăng non vừa ngất ngưỡng lưng trời, hăn huýt sáo véo von gọi Bình. Bình và hăn núp vào vạt cây bên con đường quen thuộc mà ông Tư vẫn thường qua lại sau những lần mây mưa với cánh bà góa xóm bên. Tại khúc ngoặt vào xóm trong, nơi hai ngọn tre đầu đầu vào nhau, hăn treo lủng lẳng một xô phân bò. “Canh thấy cha đó tới giữa hai ngọn tre này, tui huýt một cái là cả hai đứa cùng giật dây nghen”, hăn thì thào.

Khi ông Tư chấp tay sau lưng đủng đỉnh đi qua ngọn tre. Nghe hiệu lệnh của hăn, hai cánh tay gãy gò của chúng cùng đưa lên đều rập. “Rào rào”, tiếng nước chảy xối xả mang theo mùi hôi thum thum. Bình nhắm mắt, nhú mày, mũi chun lại vì mùi thối thốc vào cánh mũi.

Mảng tóc trước của hăn ướt nhẹp, dính bẹp thành chùm, trông đến thảm thương. Khi hăn kịp nhận ra sai lầm chết người từ việc ước lượng khoảng cách không chính xác thì cũng là lúc xô phân úp trợn lên đầu cả hai đứa. Nhìn lớp chất lỏng bóng từ từ trượt khỏi chiếc áo hoa, cảm giác lờm lợm khiến Bình suýt ói. Phía trước ông Tư già không hay biết chuyện gì diễn ra

sau lưng. Ông ung dung bước đều từng bước. Bình và hấn nhìn nhau đau đớn. Lúc này trông hai đứa như hai con cua vừa đội đất chui lên.

Bình chạy thật nhanh ra con kênh, hấn cũng thoăn thoắt vắt dò theo. Từ trên bờ, hai tiếng “ùm, ùm” đánh vỡ cả một khoảng không yên tĩnh. Trăng mờ ảo, hai bóng người nhấp nhô dưới đám lục bình. Sục sạo trong nước được vài giây, bất giác hấn quơ tay về phía trước và không may chạm vào “hòn non bộ” của Bình. Một cái tát vang lên nảy lửa. Khuôn mặt hấn nóng ran vì đau thì ít mà vì xấu hổ với Bình thì nhiều. Hấn ngọng nghịu xin lỗi.

Bình trèo lên bờ, thò tay vắt hai ống quần tong tống nước. Bờ kênh lại yên ắng trở lại khi tiếng bước chân của Bình xa dần. Còn mình hấn đứng chết trân bên một khóm sen, hấn nghe sóng mũi cay cay, nồng nồng khó chịu hết như ăn phải quả ớt hiểm.

Từ cái lần “tắm phân” nhớ đời đó và cũng là cái lần chạm trúng phần đẹp nhất trên cơ thể người thiếu nữ, tâm tính hấn bắt đầu thay đổi. Hấn lơ ngơ, lóng ngóng mỗi khi bắt gặp cái nhìn sắc lẹm của Bình. Hấn ú ớ, lắp bắp phát âm không tròn chữ trước những câu hỏi đơn giản của cô.

Ở chàng trai mới lớn ấy, một thứ tình cảm khác lạ phát ra từ tận trái tim, thôi thúc, lôi cuốn chàng thiếu niên những ý nghĩ lạ lùng. Có khi hấn thả cần câu trên con kênh trước nhà Bình hàng giờ liền song đôi mắt cứ lom lom vào tận góc bếp nhà cô. Còn Bình không hề hay biết, ngày ngày cô vẫn vô tư đùa giỡn với hấn như người bạn thân thừa ấu thơ.

Dạo nay ở xóm Bình, mấy đứa con gái lao xao cả lên vì một chàng công tử hà thành xuất hiện. Đôi mắt sâu hun hút khuất dưới mái tóc nâu xoăn tít bông bênh, vẻ đẹp phong trần của chàng trai phố thị làm nao lòng những cô thôn nữ. Một buổi chiều ngồi bên kênh giặt áo, Bình nghe giọng nói trầm ấm bên vành tai:

-Em nhỏ có thể giặt dùm anh chiếc áo này không?

Bình ngỡ ngàng khi hắn chìa chiếc áo sơ mi trắng thơm, mới tinh về phía cô. Hai má Bình chín hồng, cô sượng sùng.

-Nước kênh nhà quê vừa dơ vừa đục. Em sợ làm đổi màu áo anh...

Hắn cười hồn nhiên.

-Không đâu. Anh cũng thích mặc áo nâu nhuộm bùn mà...

Câu nói đùa dí dỏm lại pha chút thơ văn của hắn khiến Bình đôi chút động lòng. Ở khoảng cách thật gần, Bình kịp nhận ra nụ cười chết người của hắn.

Vứt chiếc áo trên vai, hắn thông thả bước đi trên con đường quê ngoằn ngoèo uốn lượn. Cái áo tung ba lỗ ôm sát cơ thể săn chắc của hắn, phát ra một ma lực hấp dẫn lạ lùng. Khi hắn gần như khuất dạng, Bình lặng lẽ nhìn theo. Bất giác hắn quay lại, chép miệng, nhú mày để lộ chiếc lúm đồng tiền duyên dáng.

-Anh tên Trần. Họ tên đầy đủ của anh là Lê Minh Trần nha bé!

Quanh dòng kênh Bình ngồi lúc này, màu tím nhuộm đều từ rặng núi trước nhà đến nền trời xa thẳm. Không hiểu tại sao một nỗi nhớ nhẹ nhàng len lỏi từ từ vào tâm trí cô thiếu nữ thơ ngây. Có cái gì đó chộn rộn, nhộn nhàng he hé nở trong lòng cô. Nó thôi thúc ánh mắt Bình tìm kiếm hình bóng chàng trai lạ dọc con đường trước bờ kênh suốt một buổi chiều dài thườn thượt.

Gần đây, Bình hay cảm rằm thẳng bạn thân. Hắn chẳng làm gì nên tội, cô cũng kiếm cố rầy rà. Mỗi lần thấy hàng chân mày liễu rũ của Bình co cụm lại là ngay tức thì hắn giả bộ quay mặt ngó lơ. Hắn trốn chạy cái liếc mắt sắc như dao của cô. Nhiều khi hắn kiếm cố bày bao nhiêu trò chơi lạ để lấy lòng Bình nhưng kết quả bao giờ nhận được cũng là những cơn giận dữ vô duyên vô cớ của cô bạn.

-Lát Bình đi câu cá không? Dạo này ở kênh nhiều cá lắm. Có thằng Trần cháu bà Réng ở Sài Gòn cùng đi nữa đó!

Bình giả bộ làm mình, làm mấy.

-Không đi đâu. Ai biểu ông cho người lạ đi cùng chứ!

Hắn hạ giọng giải thích.

-Tại bà Réng nói với Hưng thằng đó mới ở Sài Gòn về không có bạn bè nên buồn. Biểu Hưng dẫn nó đi câu cá cho khuây khỏa!

Bình phụng phịu hai má.

-Đi lần này thôi đó nghen!

Hắn cười tươi rạng rỡ, hai mắt sáng long lanh.

-Hưng về chuẩn bị 3 cái cần đây. Chiều tụi mình đi nha!

Nặng chiều lợt lạt dần, hắn tung tăng vác 3 cái cần trên vai, vừa đi vừa huýt sáo rộn ràng. Trông thấy Bình và Trần đứng nói chuyện say sưa trên đường, khuôn mặt hắn thoáng buồn. Hắn bước lại gần, cố mở miệng cười nhăn nhó.

-Ừa? Hai người quen nhau trước rồi hả?

-Mới quen đây thôi cha. Làm gì mà giờ này mới tới?

Bình hỏi vắn vẹo. Hắn lúng túng.

-Tại Hưng chỉ có 2 cái cần, tìm tre cả buổi trời mới có cần cho Trần đó.

Hắn quăng cái cần câu trước mắt Trần rồi quay ngoắt mặt đi.

-Tự xử đi. Mời để trong thùng đó.

Tự nhiên Bình thấy ghen ghét hẳn sao đó.

-Cái thằng thiệt kỳ. Ăn nói với bạn bè mà cộc lốc, thấy chán. Hèn chi hồng đưa con gái nào trong xóm thèm quen.

Bình nghĩ thầm trong lòng. Hẳn lăm lăm cây cần trong tay, lẳng lẳng đi tìm một góc cây cắm cần câu cố định rồi ngồi vắt vẻo trông trời, ngó đất. Chốc chốc hẳn len lén ngó sang bên Bình và Trần với đôi mắt hẳn học. Hẳn thấy thoang thoảng nỗi cô đơn của kẻ vừa bị bỏ rơi. Một chút ghen tuông, hờn dỗi nhen nhóm nảy nở trong lòng khiến hẳn buồn rười rượi.

Đằng xa, mỗi lần câu được con cá nào lớn, cả Bình và Trần cùng thích thú reo hò hí hửng. Ngay trên vạt rau muống nở hoa trắng muốt, thi thoảng Bình làm điệu bẻ vài cành hoa mân mê trên tay. Bên cạnh cô, Trần chăm chú theo dõi chiếc phao trắng bồng bênh trên mặt nước nhưng không quên để mắt theo từng cử chỉ của Bình. Bất ngờ anh chàng tiến lại gần một bông hoa muống tím ngắt, lạc lõng giữa muôn ngàn bông hoa trắng.

-Bông muống tím này giống như là em đó Bình. Luôn khác biệt và nổi bật trước những cô gái khác.

Sau câu nói như một lời tán tỉnh, Trần cài bông hoa lên khuya áo của cô. Bình nghe trái tim đập rộn ràng. Cô thẹn thùng ngấm anh từ phía sau lưng. Buổi chiều hôm đó, cả con kênh tràn ngập tiếng cười khanh khách của hai đứa.

Quảng chiếc thùng mỗi lần lóc dưới gốc cây, hẳn lăm lũi trở về nhà, bỏ mặc tiếng gọi ới ới của Bình và Trần từ xa vọng lại. Đêm đó rằm, trăng sáng lung linh, mặt nước rung rinh những cánh hoa tím lục bình. Năm còng queo trên thuyền. Hẳn thấy nhớ Bình nao nao. Làm sao để Bình hiểu được nỗi niềm trong lòng hẳn lúc này. Mà hiểu rồi liệu Bình có chấp nhận không?

Mặc kệ. Một tiếng động âm âm, vang vang trong thính không tống mọi bản khoán của hẳn ra khỏi đầu. Hẳn nhanh tay khua chèo về hướng nhà Bình.

Can rượu trắng của nội, hấn mới chớm được hồi chiều nằm im lìm trong góc thuyền. “Chỉ có rượu mới giúp mình can đảm thổ lộ tình yêu thầm kín bấy lâu với Bình”, hấn tự động viên mình. Chiếc thuyền lững lờ trôi, hấn giật mình vì tiếng gọi lanh lảnh của cô hàng xóm.

-Hưng ơi! Trăng đẹp quá, tụi mình chèo thuyền đi chơi đi.

-Hưng tính qua đưa Bình đi ngắm sông trăng nè.

Thuyền vừa cập bờ, từ trên chiếc cầu ván cả Trần và Bình cùng nhoén miệng cười, đưa tay vẫy liên tục về phía hấn. Khuôn mặt hấn bỗng chốc nóng hổi, hai con mắt đỏ lừ. Tự nhiên hấn giận Bình và ghét thẳng Trần vô kể. Nhưng nụ cười tươi tắn và giọng nói mềm mại của Bình đã kéo hấn ra khỏi cơn giận. Hấn cho thuyền cập sát bờ, Bình và Trần cẩn thận leo lên lên thuyền. Khi ra giữa kênh, hấn ngừng chèo, thả cho chiếc thuyền trôi bồng bềnh tự nhiên. Hấn chui vào góc, cầm chai rượu và chén đậu phộng rang ra.

Hai anh chàng bắt chước điệu khề khà như mấy ông cụ già sau những cái nhấp môi. Bình ham vui cũng mon men vài li. Rượu tô hồng đôi má phúng phính của cô thiếu nữ đang xuân thì. Ánh sáng dịu dịu từ mặt sông hắt lên, Trần thấy Bình xinh đẹp ngời ngời. Còn hấn ngồi trầm ngâm, khuôn mặt lầm lì. Hấn cầm cả chai rượu lên tu ừng ực. Hút sạch số rượu trắng trong chai, hấn nằm thẳng cẳng, ngáy o o, không biết gì trời trăng mây gió.

Lúc này, trời đã về khuya, gió thổi lồng lộng. Đám sen nở bông thơm dịu ngọt. Bình khẽ rùng mình vì lạnh. Trần nhẹ nhàng cởi áo ngoài, khoác lên người cô. Từ đôi mắt sâu đa tình, Trần nhìn cô say đắm. Bất giác, Trần cúi xuống hôn lên bờ môi mềm mại của cô. Nụ hôn da diết và nồng nàn, cuốn cả hai vào một niềm đam mê mãnh liệt. Những chiếc nút áo trên người Bình từ từ mở ra, Trần ngắm nhìn cặp nhũ mây mây của người thiếu nữ. Gió cuốn chiếc thuyền trôi xa dần và cuốn luôn đời con gái của cô đi.

Kỳ nghỉ hè đã kết thúc, Trần phải lên thành phố tiếp tục việc học. Tiễn Trần ra xe, Bình khóc thút thít. Trần cũng không dấu nổi nỗi buồn, hai con mắt mọng đỏ. Cậu dúi vào tay cô lá thư với địa chỉ nhà cùng lời hứa chắc chắn mùa hè sau sẽ quay về đây. Bên góc đường, hẩn nhìn theo cái dáng mỗi mét của Bình, lòng trĩu buồn. Hẩn muốn chạy lại, nắm lấy tay Bình, lau những giọt nước mắt trên má cô nhưng có một khoảng cách vô hình chặn ngang ý nghĩ đó. Hẩn đứng sững sờ trên đường, nhìn Bình đi xa dần.

Gần đây, hẩn thấy Bình lạ lắm. Cô luôn tìm cách lảng tránh hẩn. Nhiều khi chạm mặt, cô cũng cúi gằm xuống đất mà đi. Những buổi chiều, hẩn rủ Bình đi đá bóng như mọi khi, Bình càu nhàu bỏ đi. Cô ít cười, ít nói và cũng chẳng hồn nhiên đùa giỡn nham nhở như trước đây. Hẩn quyết tâm phải tìm lại nụ cười trong trẻo cho Bình. Đang ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ, hẩn nghe tiếng con nít hò hét, tiếng người lớn chửi nhau léo nhéo từ phía nhà Bình vọng lại. Hẩn chạy ùa sang nhà cô.

Bình ngồi trước hiên nhà, tóc tai rũ rượi, nước mắt nước mũi lấm lem trên mặt. Cầm cành tre trên tay, cha Bình nghiêng răng trèo trẹo, mắt ông trợn ngược.

-Đồ con gái hư đốn. Mới chừng này tuổi không lo học hành mà đã gái trai. Uống công tao làm cực khổ nuôi mà ăn học.

Mẹ Bình giọng như van lơn.

-Ông ơi! Tôi lạy ông. Đừng đánh nó nữa. Con lỡ dại giờ ông có chém giết gì thì mọi chuyện cũng đã rồi.

Trên mặt Bình, dấu 10 ngón tay hẩn đỏ cả hai má. Những mắt tre sắc nhọn xé rách cả mảng da chân móng tanh của cô, máu chảy ròng ròng xuống hai lòng bàn chân. Bình cắn chặt môi không khóc thành tiếng chỉ có nước mắt dàn dụa lã dãi trên cánh mũi.

Nhìn thấy cảnh này, lòng hắn se thắt lại. Hắn thấy xót ruột, vừa thương, lại vừa giận Bình. Hắn nhớ lại cái đêm trăng trên thuyền, hắn uống say và ngủ lã quay. Chính hắn rủ Bình lên con thuyền đó và cũng chính hắn lấy rượu cho thằng Trần sở khanh uống. Hắn đã tạo cơ hội thuận lợi cho gã khốn kiếp kia hại đời con gái của Bình. Hắn tự dằn vặt lòng, tự trách bản thân không thể bảo vệ được người con gái mình yêu thương. Hắn ước gì thời gian có thể quay ngược trở lại, hắn nhất định sẽ tống cổ tên Trần xuống dưới dòng kênh, sẽ dìm cho nó uống nước một trận thừa sống thiếu chết.

Nhưng thực tại phũ phàng vẫn bày ra trước mắt hắn, những cây roi dội xuống tới tấp, Bình rúm ró trong sợ hãi và xấu hổ. “Đứa bé trong bụng mày là con thằng nào?”. Cha Bình quắc mắt quát lớn. Bình không nói chỉ lắc đầu, khóc thút thít. Hắn rẽ đám trẻ con ra hai bên, xông thẳng đến trước mặt cha Bình.

-Là con hại Bình. Con làm con sẽ chịu trách nhiệm.

-À! Ra cái thứ mờ coi cha như mày không ai dạy dỗ đi hại đời con gái người ta. Lần này ông cho mày ở tù mục xương luôn con.

-Cháu sẽ lấy Bình. Cháu xin chú tha lỗi cho cháu với Bình. Hai đứa cháu thật sự có tình cảm với nhau mà.

Hắn run rẩy trả lời, môi xám ngoét, mặt xanh chành như tàu lá chuối. Rít điệu thuốc lá thật dài, nhả những vòng khói khét lẹt lên cao. Cha Bình nhìn sâu vào khoảng không vô tận. Sau câu nói như van xin của hắn, đôi mắt ông có phần dịu lại. Một nét buồn, lo lắng thấp thoáng ẩn hiện trên mặt của ông.

Ông già ngồi lặng lẽ, vẻ nghĩ ngợi. Bình là con gái út, anh chị nó đều có gia đình rồi. Ước mong của ông là Bình có thể vào đại học nhưng giờ xem ra mọi việc không chiều theo ý ông. Gánh học hành của Bình sắp đứt gãy giữa

đường. Hưng hiền lành, thật thà, ông cũng không muốn nó phải sớm vướng vào vòng lao lí chỉ vì sự đam mê bông bột, nhất thời.

Chuyện Bình có bầu với hấn đồn đại từ làng trên đến xóm dưới. Cuối cùng, cha mẹ Bình làm qua quít vài mâm tác hợp cho đôi vợ chồng trẻ con về chung sống một nhà. Sau đám cưới, hai đứa dắt díu nhau lên thành phố ở trọ nhà một người bà con của Bình. Cha Bình sợ ở lại miền quê này, Bình mặc cảm không giám đến trường. Hằng ngày hấn chạy xe ôm còn Bình nhận hàng về may gia công tại nhà. Tốt nghiệp cấp ba, hấn thi đậu vào trường Cao đẳng kỹ thuật còn Bình đậu vào Cao đẳng sư phạm.

Đứa bé chào đời, cuộc sống của Bình và hấn càng chật vật hơn. Bình trở nên trầm lặng. Bình không bao giờ mở lời với hấn nếu không có việc phải nhờ. Đã 6 năm trôi qua, chiếc giường và chiếc võng ở góc nhà là thế giới riêng của mỗi người. Ngày ngày hấn vẫn lẳng xăng bên cạnh lo lắng cho cô từ công việc nhà đến chuyện chăm sóc đứa con riêng của Bình. Nhiều bữa đi làm về muộn, bị cảm, hấn ho lộ khụ nhưng ở trong buồng, Bình vẫn hờ hững đưa nôi ru con.

Hấn lặng lẽ ra sau nhà nhắm nháp li rượu trắng. Trong bóng tối, hấn húp từng giọt rượu và nhận ra rượu cũng đắng như chuyện tình của hấn. Bao nhiêu năm để Bình có thể quên được hình bóng một gã con trai phố thị. Và bao nhiêu năm nữa Bình mới dành tình cảm cho hấn. Hấn không biết, không đoán được những ý nghĩ sâu thẳm trong lòng Bình. Hấn đau khổ, ầm ức trong lòng. Hấn đưa tay lên quẹt vội hai giọt nước tràn qua đôi mắt đỏ ngầu. Cuộc sống khó khăn, gánh nặng cơm áo, tình yêu thất bại... Tất cả mọi thứ khiến hấn già dặn và chững chạc rất nhiều so với cái tuổi 22.

Không hiểu sao chiều nay sau giờ học, hấn lại không ở lại chạy xe ôm như mọi khi. Trong lòng hấn thấy bồn chồn, nôn nao vô cùng. Về nhà, hấn đẩy cửa vào, căn phòng khá yên ắng. Chiếc máy may nằm im lìm, bên trên còn đặt chiếc áo sơ mi đang may dang dở.

Bình đi đâu? Hấn lắng tai nghe âm thanh khe khẽ phát ra từ giường bên của Bình. Ban đầu là tiếng trở mình sau đó là tiếng thở gấp gấp và cuối cùng là tiếng rên la. Hấn vội vàng bước vào. Bình nằm co quắp trên giường, hai tay ôm bụng quằn quại trong đau đớn. Hấn lo lắng hỏi dồn dập: “Bình làm sao vậy? Đau ở chỗ nào?”. Gương mặt xinh xắn của Bình lúc này méo xệch, tái xám, cô nói không ra tiếng. “Đau bụng quá... Chắc Bình chết mất...”.

Hấn hốt hoảng, bế xốc Bình lên xe máy nhưng khổ nỗi Bình ngồi oặt oeo, không có ai vịn lại cô sẽ rớt xuống đất. Hấn vừa gọi con Bình cho hàng xóm trông hộ, vừa chạy lăng xăng đi tìm người giúp. Bình được đưa đến Trung tâm Y tế quận. Bác sỹ thông báo tình trạng khẩn cấp. Bình bị đau ruột thừa phải cho xe cấp cứu chuyển đến bệnh viện ngay. Còi xe cấp cứu hú vang cả con đường. Vào giờ cao điểm, dòng xe cộ khắp các ngã đường tua tủa đổ ra, đông đặc, đen kịt. Chiếc xe cấp cứu như tên tướng bại trận, nằm kẹt giữa các ngả bao vây của quân thù. Nó kêu la trong tuyệt vọng.

Ngồi trên xe, nhìn dòng người chen lấn nhau, còn bánh xe cấp cứu mỗi phút trôi qua chỉ nhúc nhích được vài xen ti mét. Khuôn mặt hấn không còn chút máu. Trông thấy Bình gồng mình trong đau đớn. Ruột gan hấn lồng lộn cả lên. Mồ hôi hấn đổ dài khắp mặt. Hấn mở cửa xe, chạy xuống đường.

Cơn mưa chiều kéo đến, ai nấy vội vã tìm đường thoát thân về nhà. Người nhẩn ga, kẻ trả số, bóp kèn, thắng gấp...một mớ âm thanh hỗn tạp phát ra từ đám đông. Hấn xông lên phía trước xe cấp cứu vẫy tay lia lịa. Một số xe máy kẹt cứng, móc dính vào nhau khiến họ không thể lùi tiến gì được. Quanh xe cấp cứu không hở một khoảng trống nào để bác tài có thể xê dịch. Bình đang kề bên cái chết không lẽ hấn lại chào thua số phận sao?

Không. Hấn không thể để vuột mất Bình. Bình sống, đứa bé sống và hấn cũng sống. Trời mưa tầm tã, đám đông kẹt xe càng thêm hỗn loạn, chẳng khác nào như kiến vỡ tổ. Hấn tiến đến vị trí cao nhất cạnh cột đèn đỏ, đánh tay chéo trước ngực cầu cứu. Tiếng gào thét của hấn chen lẫn trong tiếng

mưa. Đám đông đã giãn ra một chút. Một số người tò mò, dòm hăn lom lom.

Mưa như những sợi roi lớn, quất mạnh vào người hăn, rát rạt. Hăn từ từ quỳ sụp xuống đất, vái lạy dòng người đang chen chúc nhau. Hăn lê lét hai đầu gối xuống mặt đường, đôi mắt như chờ đợi, van lơn những người đi đường sự thương cảm. Lần lượt từng chiếc xe máy trèo sát vào hai bên lề và cuối cùng thì xếp thành một hàng sát dí trong vỉa hè. Khoảng trống giữa con đường ngập ngựa nước từ từ hiện ra, chiếc xe cấp cứu lao vút đi trong màn mưa trắng xóa.

Một tuần đã trôi qua, Bình bình an trở về nhà. Hăn quỳnh quáng như một đứa trẻ, hết lảng xãng chạy lên lại chen xuống. Bình nhận tất cả những gì hăn mang cho như sự dâng hiến của hăn là một điều rất hiển nhiên. Tâm hồn cô vẫn lặng lẽ, khép kín trước hăn. Đôi mắt cô âu sầu, chất chứa nhiều tâm sự.

Hăn chỉ biết đứng ngoài quan sát. Cũng như những năm xưa, hăn đứng bên đường nhìn Bình khóc. Dù có ở chung trong một căn nhà, giữa Bình và hăn vẫn là hai thế giới tách biệt. Người ta chỉ hiểu nhau khi họ thực sự muốn gần nhau. Khi một trong hai người khép cửa lòng lại thì người còn lại có cố gắng bao nhiêu cũng không thể chui vào cánh cửa trái tim của họ được.

Hăn đau, đau vì bất lực. Nay là ngày nhận bằng tốt nghiệp, hăn lui thủi ra về một mình. Xung quanh bạn bè tràn ngập hoa và những lời chúc tụng. Tự nhiên hăn thèm nghe giọng nói động viên của Bình, thèm nhìn thấy nụ cười trong trẻo như trẻ thơ của cô. Và cả khát khao một cái nắm tay thật chặt, một nụ hôn thật sâu.

Vừa bước vào hẻm, hăn ngập ngừng khi thấy bóng người thấp thoáng sau những chậu lan rừng. Hăn nghiêng người nhìn. Cặp kiếng cận và mái tóc xoắn bồng bênh. Bàn mặt thẳng Trần. Nó chứ còn ai vào đây. Dù có bạc

đầu hăn cũng không quên khuôn mặt thẳng khốn nạn đó. Hăn hậm hực. Hai bàn tay hăn nắm chặt, đôi mắt đỏ, sôi sục giận dữ.

Hăn bước những bước đi thật mạnh và dứt khoát. Có lẽ món nợ tình này hôm nay phải trả. Bỗng hăn khựng lại khi Bình xuất hiện sau rèm cửa. Cái nhìn mềm mại, bước đi uyển chuyển và cử chỉ dịu dàng của cô trước mặt Trần khiến hăn tê dại cả người. Bờ môi nhợt nhạt, hăn thốt không ra lời. Chân hăn khuya xuống, những bước đi nặng dần và mệt nhọc.

“Thì ra người Bình mong là Trần còn mình chỉ là chiếc bóng phất phơ trước mắt cô ấy. Mình chỉ là kẻ để mẹ con cô ấy lợi dụng. Mình chỉ là kẻ thừa mưa mà thôi”. Hăn giữ chặt hàm răng, lẩm nhẩm vài câu nói trước khi lưỡi cứng đờ lại. Hôm nay là ngày 14.2, ngày tình nhân. Chiếc nhẫn vẫn nằm im lìm trong túi áo hăn suốt 3 năm nay.

Hăn đứng lặng trên cầu nhìn dòng xe cộ qua lại nhộn nhịp trước mắt. Những đôi tình nhân vui cười nắc nẻ trên đường. Hăn đưa mắt nhìn xuống lòng sông. Dưới kia là dòng nước thăm thẳm, đen ngòm. Hăn mệt mỏi và chán chường mọi thứ. Hăn thềm ngủ một giấc, thềm được ngâm mình trong dòng nước mát kia để quên đi những tháng ngày vất vả đã qua, quên đi mối tình cứ ám ảnh dai dẳng từ thừa thiếu niên đến giờ.

Người qua lại nơi đây, ai cũng có những niềm vui riêng, không ai biết được cõi lòng của hăn lúc này đang tan nát. Dòng sông đang vậy gọi hăn. Hăn mỗi lúc tiến lại gần hơn. Chỉ còn một bước nữa thôi, một bước để kết thúc mọi phiền muộn ghen tuông, oán giận trong lòng.

Có lẽ giờ này Bình và con đang hạnh phúc trong vòng tay của Trần. Nghĩ đến đó, nước mắt hăn tứa ra. Hăn sụp xuống, khóc nức nở. Hai tay vịn lan can cầu, hăn nhắm nghiền mắt lại.

“Ùm”, cái âm thanh ấy vang vang bên tai hăn rồi tỏa dần lên đầu những sợi thần kinh. Đang chìm đắm trong tưởng tượng về một cái chết, hăn giật

mình vì nghe tiếng một cô gái. “Muốn chết hả? Nhảy đi. Cầu này trước giờ có 20 người nhảy chỉ có một thằng sống thôi nhưng cũng thương tật suốt đời. Trước khi chết lột cái đồng hồ và đưa cho tôi cái chìa khóa xe đi. Tôi làm gái suốt đêm mệt nhọc cũng không có được số tiền bằng với chiếc xe của anh đâu”. Khuôn mặt của người phụ nữ lạnh tanh, bình thản khiến hấn rùng mình.

Hấn rời khỏi lan can cầu và nhìn chăm chăm cô gái lạ. Chiếc áo thun lửng lơ và chiếc quần đùi hờ hững của cô gái, nói cho hấn biết cô làm nghề gì. Hấn cho xe chạy chậm chậm trên đường. Đêm nay hấn không biết đi đâu và về đâu. Trong lòng hấn trống rỗng, cảm giác mọi thứ đều mờ lung, vờ vờ. “Có lẽ đã đến lúc ta phải ra đi. Tình yêu không phải chỉ có cho và nhận. Ta sẽ đi thật xa căn nhà nhỏ này, rời xa mẹ con Bình”, hấn lẩm nhẩm trong miệng hai từ “rời xa” cho đến khi chiếc xe máy cạ xăng, nằm rũ bên góc đường.

Suốt một tuần nay, ruột gan Bình như có ai cào xé. Hấn bỏ đi. Căn nhà trở trọi, chơ vơ. Chiếc áo sơ mi mừng sinh nhật hấn, Bình đã may xong từ lâu song vẫn nằm chỏng chơ trong tủ. Chưa lúc nào cô mong ngóng gặp hấn như khi này. Từ trước tới nay, Bình luôn lạnh lùng và dửng dưng với hấn. Nhưng không hiểu sao khi hấn rời xa, cô lại thấy nhớ hấn da diết. Cô nhớ nụ cười buồn buồn của hấn. Nhớ đôi mắt luôn nổi vết quầng thâm. Nhớ cả những cử chỉ ngại ngùng rất trẻ con của hấn.

Chính mỗi tình vụng dại thời mới lớn đã đeo đẳng cô. Nó khiến cô tự khóa chặt lòng mình lại để tâm hồn chìm đắm với những cảm xúc miên man của quá khứ. Cô sống với những ngày xưa xa xôi mà quên mất hiện tại có một người đàn ông ở bên cạnh luôn yêu thương cô hết lòng. Phải chăng cái gì đó quá gần gũi, thân thuộc đôi khi khiến người ta thấy bình thường và không chút hào hứng khám phá, tìm hiểu. Chỉ khi cái bình thường đó mất đi, người ta mới kịp nhận ra giá trị của nó. Suốt 7 năm xa cách Trần, không đêm nào cô không ngóai nghĩ về anh.

Nhưng sao khi gặp lại, cô lại cảm thấy anh xa lạ. Trái tim của người con gái ấy cũng không đập rộn rã và cảm giác run rẩy của những ngày xưa cũng không còn hiện hữu trong lòng cô. Không có sự oán hận, không một sự giận dữ ngự trị nơi Bình. Cảm xúc chỉ là sự băng lạnh, chầm chậm bình thản trôi qua trong ánh mắt. “Vì sao anh bỏ đi mà không một lần trở lại? Có phải em không còn giá trị trong mắt anh? Có bao giờ anh nghĩ đến cảm giác của em? Và có bao giờ anh nghĩ về những ngày sau đó điều gì sẽ xảy ra với em?”.

Hàng loạt câu hỏi dồn ứ trong lòng Bình. Cô tự hứa khi nào gặp lại con người bội bạc kia sẽ bắt hắn phải giải thích rõ ràng với cô tất cả mọi điều. Song ngay khi ngồi cạnh Trần, ánh mắt chạm vào nhau. Cô lại thấy mọi câu nói trên môi đều nhẹ bồng, trong lòng sự trống rỗng tràn vào.

Lý do của Trần rất đáng để tha thứ chứ? “Sau lần về quê em. Cả nhà anh qua Mỹ định cư luôn. Đến tận bây giờ anh mới có điều kiện trở về tìm em...”. Nếu anh biết được sự thật bé Na là con của anh thì tình yêu của anh với cô có lẽ sẽ bùng lên mạnh mẽ hơn nữa. Nhưng cô vẫn im lặng. Những đêm dài trần trọc không ngủ, cô đã tìm được chính mình và tình yêu thật sự của mình. Đối với Trần chỉ là chút tình còn vương vất lại sau cái lần Bình trao thân cho anh trên thuyền. Một thời gian dài cô đã ngộ nhận cảm xúc mới lớn ấy là một tình yêu.

Trăng non lấp ló trong những tầng mây khổng lồ. Bình chèo thuyền ra giữa kênh. Dòng nước lặng lẽ trôi, những đám lục bình lao xao cả mặt kênh. Trong ánh sáng mờ ảo, màu tím lục bình chen lẫn trong đám lá lùm xùm, hòa lẫn vào nhau thành một màu bàng bạc như ánh trăng. Một chú ếch bất ngờ nhảy tồm xuống mặt nước, đánh vỡ không gian yên tĩnh của đêm tối.

Ánh trăng trước mũi thuyền của Bình bỗng vỡ nhòe trong nước. Cái đêm trăng định mệnh ấy trở lại trong trí nhớ của cô nhưng nó trôi đến thanh thản, dịu dàng. Lần đầu tiên trong suốt bao năm dang dăng, Bình tìm lại được sự bình yên trong tâm hồn. Kỷ niệm cũ không còn dày vò trái tim cô.

Cô dừng mái chèo bên chiếc cầu ván. Trăng từ từ đội mây chui ra, to và rõ hơn lần trước. Giọng nói quen thuộc của một người đàn ông cùng chung mái nhà với cô vang vọng cả khúc sông. Là Hưng sao? Anh đã về quê từ lúc nào? Bình giật mình, buông thõng mái chèo.

Gió xệch xoạc mơn trớn những đóa lục bình. Bình nằm gọn trong lòng hắt. Những nụ hôn cuống quýt vội vã. Trên dòng kênh, con thuyền xoay tròn giữa dòng nước.

Thuốc lãng quên

Lời nói đầu: Có câu danh ngôn nói rằng: “Phụ nữ luôn sẵn sàng tha thứ nhưng nhớ dai và suy nghĩ rất dài”. Vậy làm sao trong cuộc sống người phụ nữ luôn tìm được hạnh phúc, cùng đọc truyện và tìm câu trả lời...!

Ngôi nhà màu trắng, khang trang, nằm lạc lõng giữa những dãy nhà trọ nhếch nhác, chật chội. Một người đàn bà đẹp như nước sơn tô điểm cho căn nhà thêm lộng lẫy. Với nước da trắng như hoa sứ, mái tóc xoăn xõa bồng bênh như lụa, chị luôn cười nói đon đả với mọi người, gương mặt chị no nê hạnh phúc. Nhìn cuộc sống hiện tại của chị, ít ai biết chị từng nhiều lần đi đánh ghen chồng, thậm chí cả nghĩ đến cái chết.

-Chồng không cho đi làm, ở nhà riết chị buồn lắm.

Chị than thở khi thấy Như thoăn thoắt rửa, rửa mớ hột vịt lộn bỏ vào song luộc. Như nhìn chị cười như mếu, giọng thiếu nảo.

-Cuộc sống của chị là niềm mơ ước của bao nhiêu người đàn bà đó. Nhìn em đi, chỉ hơn con chó có đôi đũa thôi.

Như bảo số cô khổ, lấy chồng vừa xấu người lại xấu nết. Như thường khen ngợi chồng chị hết lời và quay sang nói xấu chồng mình.

-Em không thương sao lại lấy người ta?

Câu hỏi cắc cớ của chị khiến Như khựng lại, ấp úng vài giây.

-Em từng yêu anh ta hơn cả bản thân mình...nhưng đó là chuyện của quá khứ. Giờ thì em sống vì con thôi, chứ em hận lắm.

Từng lời của cô như cái cửa cùn, cửa vào từng thớ gỗ cứng, cứ lực khực muốn tuột ra. Như kể ngày đôi mươi, cô yêu anh si mê. Gia đình Như chê

anh nghèo, không có học hành nên ra sức ngăn cản. Đang học dở lớp 12, Như nghỉ học bỏ nhà theo anh, phiêu dạt đủ nghề. Nếu như anh không phản bội lại tình cảm của Như, có lẽ cô đã không bao giờ hối hận vì lấy anh.

-Em vừa sinh con chưa được một tháng, anh ta cặp với con nhỏ bán cà phê. Em bắt được quả tang hai đứa ăn nằm với nhau. Em lên máu...tưởng chết mất.

Như nói, trong ánh mắt cô nói lên một nỗi đau. Như không nhớ hết đã bao nhiêu lần cô kể cho chị nghe cái ngày cô nhìn thấy chồng rã rời trong vòng tay người phụ nữ khác. Câu chuyện cũ nhưng những từ nhẹ nhói, xía xói chồng thì luôn mới. Chị vẫn chăm chú tập trung dõi theo câu chuyện của Như kể như thể chưa một lần nghe qua.

-Không còn yêu thì li hôn đi chứ sống với nhau làm gì cho khổ?

Chị nhận ra mình lỡ lời khi khuyên người khác bỏ chồng. Dù Như không thừa nhận nhưng thật lòng cô vẫn còn yêu chồng. Những khi công việc buôn bán suôn sẻ, vợ chồng Như cũng vui vẻ với nhau. Chồng Như ít nói nhưng hiền lành, chí thú làm ăn. Nhìn anh, chẳng ai nghĩ có lúc lại dính vào gái gú. Nhưng ở đời, đàn ông ngoại tình cũng có năm bảy dạng và chẳng phải khi nào người ta cũng đủ lí do để giải thích cho cái nguyên nhân ngoại tình ấy.

-Chị với ông xã gặp nhau như thế nào?

Một lần Như bất ngờ hỏi chị chuyện tình yêu. Chị cười chúm chím, vẻ ngại ngùng chấm đỏ trên đôi má. Ánh mắt chị xa xăm, vẻ nghĩ ngợi suy tư mông lung. Cuối cùng, chị lắc đầu như không nhớ được cái tiểu sử tình yêu của mình. Chị cười, cố giấu vẻ bất lực trong ánh mắt, giọng nửa thật, nửa đùa.

-Để chị về xem nhật ký tình yêu rồi chị kể em nghe nhé!

Mới đầu Như cứ nghĩ chị đùa nhưng sau đó cô nhận ra chị nói thật. Chị bảo sau lần bị tai nạn giao thông, phải phẫu thuật mổ não, chị luôn trong tình trạng nhớ nhớ, quên quên. Để giúp chị hồi phục trí nhớ, mỗi ngày chồng chị đều đặn ghi chép lại kỷ niệm tình yêu của hai người vào một cuốn sổ để chị nhớ lại chuyện tình của họ. Chị nhẩm đọc, cố nhớ và sau đó chỉ một vài ngày là mọi thứ lại rơi mất, không một điều gì đủ sâu sắc neo giữ vào trí nhớ của chị.

-Chị buồn vì mình chẳng nhớ được gì lâu, giá mà chị có đứa con để nó nhắc chị nhớ những kỷ niệm của cha mẹ nó.

Đôi lần chị than thở chuyện trí nhớ của chị có vấn đề với vẻ dằn vặt.

-Một chuyện tình quá đẹp, quá hạnh phúc như thế chắc chỉ có trong tiểu thuyết.

Chị tiểu táo nhận xét về những trang nhật ký tình yêu mà chồng viết tặng chị. Chị bảo chắc anh cố thêu dệt những điều đẹp để chị hạnh phúc. Thi thoảng chị cũng tỏ ra nghi ngờ ở quá khứ chồng chị cũng có những vết nhớ như chồng Như, chỉ là không ai nói cho chị biết hoặc có khi họ nói nhưng trí nhớ không cho phép chị lưu giữ lại lâu hơn vài ngày.

Ngược lại, Như bảo nhanh quên như chị cũng hay không phải khổ sở dằn vặt lỗi lầm của chồng. Nhiều lần Như muốn quên đi chuyện chồng từng ngoại tình nhưng cô không làm được. Hình ảnh hai cơ thể trần truồng sấp ngửa trên giường như những luồng điện dí thẳng vào người cô. Có khi đang trong cơn hoang lạc, Như hất mạnh chồng ngã lăn xuống giường, ánh mắt cô trừng trừng, gương mặt thảng thốt khiến chồng sợ hãi tưởng vợ bị ma nhập. Anh chồng đâu biết rằng quá khứ như một thứ khí độc luôn quanh quẩn trong tâm trí vợ và ập đến hút sạch những luồng khí tình yêu tinh tươm, trong lành.

Càng ngày, Như càng xét nét chồng. Chỉ cần anh mặc cái áo mới, chải cái đầu hay mang đôi giày bóng là lập tức trong đầu cô lại nghĩ đến chuyện chồng chuẩn bị đi hẹn hò với tình nhân. Ngay cả khi anh ngọt nhạt gọi vợ một tiếng “em” Như cũng thấy điếng hồn, đầu ong ong như nghe phải âm thanh loa thùng vận hết công suất. Với Như nói chuyện ngọt ngào hay đối xử tốt với vợ chẳng qua là vì mới ra ngoài “ăn phở” phải ngọt nhạt để bớt cảm thấy tội lỗi.

Không ít lần, nhìn vợ chồng chị, Như thầm ngưỡng mộ. Anh đẹp trai, thành đạt, lại yêu chiều vợ như một bà hoàng. Chị không phải đụng tay đụng chân vào việc gì, ngoài 40 mà nhìn phơi phới như gái trẻ. Như vẫn hay so sánh chồng mình với chồng chị mà không không khỏi ganh tỵ.

Cửa khép hờ, ngôi nhà yên ắng lạ lùng. Như cất tiếng gọi chị.

-Chị Hường ơi? Chị Hường?

Không có tiếng người trả lời, Như mạnh dạn đẩy cửa đi vào. Chị nằm rũ rượi trên ghế sofa, nước mắt lã chã. Như hết hoảng, vội chạy lại đỡ chị ngồi dậy, vuốt lại mái tóc rối của chị cho thẳng thơm.

-Chị sao vậy?

Như lo lắng hỏi. Chị nấc lên như một đứa trẻ vừa bị mắng oan ức.

-Chị không ngờ...chồng chị lại khốn nạn như vậy.

Chị chùi nước mắt, giọng như vùi nước tắc nghẹt. Chị rẽ mái tóc làm đôi, một vết sẹo dài, những đường may đã lành nhưng vẫn còn hằn sâu như con rết khổng lồ, chi chít những bàn chân. Giọng chị đặng chất.

-Em biết vết sẹo này do ai gây ra không?

Như tò mò.

-Ai chị?

Chị nhắm mắt lại, nước mắt ứa ra, chảy xuống môi.

-Chị bắt được quả tang chồng có vợ nhỏ, về còn đòi li dị, không chịu nổi cú sốc đó, chị đã nhảy lầu tự tử.

Như kinh hãi nhìn chăm chăm gương mặt chị, thấy từng đường nét xinh đẹp kia như đang sắp tan chảy đi.

-Trí nhớ của chị...? Có phải chị đã phục hồi trí nhớ?

Như hỏi dồn dập. Chị lắc đầu, gục mặt vào vai Như, khóc rưng rức. Cô vợ nhỏ của chồng chị vừa đến đây. Cũng như chị ngày xưa, cô ta đang phải đau khổ khi nếm trải sự lạnh nhạt của người đàn ông mà mình hết mực yêu thương. Chồng chị đã từ chối qua lại với cô ta, anh bảo muốn dành toàn tâm toàn ý lo cho chị. Lẽ ra chị phải vui mừng nhưng không hiểu sao, chị lại đau khổ cùng cực. Như ôm chặt chị vào lòng, nước mắt cô cũng rơi theo thánh thót. Hai người đàn bà cùng gánh chịu những tổn thương, là nạn nhân của sự phản bội.

-Vậy chị có tha thứ cho anh ta không?

Như hỏi chị đột ngột. Chị dừng lại, vẻ nghĩ ngợi.

-Chị không thể chịu được cảm giác bị phản bội. Chị thấy kinh tởm...

Chị trả lời dứt khoát, ánh mắt trừng trộ khiến người đối diện phải sợ hãi. Chị mở tủ, gom mớ quần áo bỏ vào va li. Như lo lắng, hỏi dò.

-Chị đi đâu?

-Chị sẽ đi đến một nơi thật xa, anh ta sẽ không bao giờ tìm được chị. Chị muốn anh ta phải nếm trải cảm giác đau khổ mà anh ta đã gây ra cho chị.

Như rời khỏi căn nhà màu trắng, nơi có người đàn bà xinh đẹp, chiều nay đang lúi húi dọn dẹp quần áo xếp vào vali để thu xếp lại đời mình. Cô buông mình xuống miếng nệm cái bần, người mệt lử như không còn hơi sức. Chồng Như đi bán bắp chưa về. Không biết giờ này, anh đang rong ruổi trên những con đường hay lại ôm ấp, cặp kè một em nào đó. Như vừa nhắm mắt lại thì cánh cửa phòng trọ hé mở. Chồng cô nhón chân bước khễ như sợ làm vợ thức giấc.

-Anh đi đâu mà giờ mới về?

Giọng Như chứa đầy nỗi nghi ngờ, ánh mắt cô như mũi khoan, rà quanh người chồng. Anh ấp úng, đứng tựa cửa, hai tay vôn vê áo.

-Anh...anh...

-Đi gặp con nhỏ đó chứ gì? Đừng tưởng tôi không biết...cái loại bán thân nuôi miệng như nó, không có đàn ông làm sao sống nổi.

-Anh với cô ta không...có...gì.

Anh trả lời, giọng nhát gừng.

-Còn chối à?

Như cầm bàn tay anh đưa lên, soi ra ánh sáng cửa.

-Cái gì đây?

Một vết son đỏ roi rói ở mu bàn tay, vừa được lau đi nhưng vết đỏ vẫn còn nhòe nhoẹt. Cô tát anh liên tiếp hai bạt tai. Anh bảo sẽ về quê ở. Anh không thể chịu đựng nổi cái tính đa nghi, hay ghen của vợ.

Mờ sáng, từ ngôi nhà màu trắng, tiếng hát của chị lan sang phòng trọ của Như. Thì ra chị chưa bỏ đi. Giọng hát của chị say sưa, yêu đời, không có bất kỳ nỗi hờn oán, ghen tuông nào. Có lẽ chuyện chồng ngoại tình, chị

đánh ghen, chị tự tử...tất cả những nỗi đau ấy chị đã quên sạch sành sanh. Chồng Như đã đón xe đò về quê từ mờ sáng. Anh bỏ quên lại một chiếc áo. Như cầm lên ngắm nghía, sờ nắn túi áo chồng, một cây son môi màu cam còn nguyên nhãn mác. Vết thử son trên tay anh? Như bần thần nhớ lại.

Tiếng hát từ ngôi nhà màu trắng nhỏ dần nhường chỗ tiếng cười khanh khách, lẫn vào tiếng chuyện trò vui vẻ như đôi chim đang hót ríu rít trên cây. Như nhắm mắt lại tưởng tượng ra nụ cười hạnh phúc của chị khi đang ngồi ngoan ngoãn trong lòng chồng. Như ước gì trong trí nhớ của cô chỉ lưu giữ lại những kỷ niệm, những khoảnh khắc đẹp nhất về anh, dù chỉ là trong một cuốn sổ tay như chị...Như ước gì bây giờ có một liều thuốc quên...

Tìm thấy thiên đường

Lời nói đầu: Nếu bạn đang đứng trước một tình yêu bế tắc, một cuộc hôn nhân không hạnh phúc...Hãy đọc câu chuyện này để tự tìm lối thoát cho chính bản thân mình.

“Đã xác định là sẽ cưới, sao em còn làm vậy? Em muốn tôi xấu mặt với gia đình, dòng họ em mới vừa lòng hả?”

Hoàng gắt gỏng, nhìn tôi.

Một luồng khí nóng chạy rần rật quanh cơ mặt, bò lên tận thái dương, tôi định hét toáng lên nhưng khi sức nhớ đến lời khuyên “bí quyết để chàng mãi yêu bạn” ở một tờ tạp chí nào đó vừa đọc được trên mạng, tôi cố kiềm chế cơn giận lại.

Hoàng cởi áo sơ mi, vứt vào góc nhà, còn đá mạnh vào rổ rau đang nằm chễm chệ trước mặt. Đến nước này thì chẳng sách vở, báo chí nào khuyên nhủ được, tôi gào lên, hai mắt trợn trừng, nước miếng văng ra cả cục.

“Thái độ gì vậy? Thử hỏi, trước giờ, anh làm được gì cho tôi nhờ chứ? Ai làm xấu mặt ai? Ai vô tích sự hơn ai?”. Hoàng ngồi bật dậy, túm lấy cái áo sơ mi, đi thẳng ra cửa, không ừ hử nửa lời.

Hai tuần liền, Hoàng không về. Tôi đã vét những đồng tiền cuối cùng từ khoản tiền trợ cấp thất nghiệp. Trước khi tôi mất việc hơn tuần lễ, Hoàng dự tính sẽ mượn tiền của người bạn thân để đám cưới. “Chỉ cần một tuần chuẩn bị đám cưới thôi”, Hoàng nói chắc như đinh đóng cột. Tôi nhảy dựng lên. “Cái gì? Một tuần làm sao xong?”.

Anh bảo qua khối óc kế toán của anh, mọi việc đâu sẽ vào đấy. Hoàng lấy máy tính ra bấm bấm, sau khi cộng trừ số khách mời, anh tính sơ sơ chúng

tôi sẽ dư ra được hơn chục triệu tiền mừng đám cưới. Số tiền đó đủ để mở một cái sạp bán trái cây ngoài vỉa hè. Tôi sẽ không phải nai lưng tăng ca vào những tối cuối tuần và anh cũng chẳng phải tranh thủ chạy xe ôm sau giờ làm bảo vệ.

Cả ngày hôm ấy, tôi phát cáu lên khi anh luôn miệng hối thúc tôi chuyện cưới xin. Anh còn bảo tôi lấy điện thoại, bấm số gọi các sếp cũ. Anh nhanh miệng: “Để lâu cứt trâu hóa bùn. Giờ em gọi điện mời miệng trước, nữa gửi phong bì sau. Mai một cưới, người ta mới nhớ mà đi”.

Hoàng luôn tính toán chi li từng đồng xu các bạc. Tôi thì xem tiền bạc như vật ngoài thân. Hai đứa có tính cách trái khoáy nhưng chẳng hiểu sao có thể đi bên nhau suốt 7 năm trời. Đôi khi tôi tự hỏi không biết với Hoàng là tình yêu hay là thói quen?

Cả ngày đạp xe ròng rã đi nộp hồ sơ tìm việc, chiều về nhìn cái ổ khóa im im bên ngoài phòng trọ, tôi biết Hoàng vẫn chưa về. Thoáng thất vọng, tôi ngồi bệt xuống đất, dựa đầu vào cửa, vẻ ngán ngấm. Một người phụ nữ xấp xỉ tuổi 40 mà có lẽ già hơn số tuổi ấy, người gầy nhẳng như chiếc đũa, da đen nhẻm, ăn mặc từa như con bù nhìn rơm.

Chị đẩy chiếc xe ve chai đi về phía tôi. Trên xe, hai đứa trẻ độ 1-2 tuổi, chắc là sinh cách nhau năm một, quần áo lấm bê bết, tóc bù nhùi, mũi thò lò, mắt toen toét, ghỉ bám đen thành cục ở hai khóe mắt. Chúng lấy chai mũ đánh bôm bốp vào đầu nhau, cười nắc nẻ như bếp lửa reo. Chị vừa dừng xe ve chai lại, hai đứa trẻ nhìn ngơ ngác xung quanh một lát rồi khóc váng lên.

-Im lặng nào...Khóc ông kẹ bắt bây giờ.

Chị nói giọng nhỏ nhẹ, nửa như dọa dẫm, nửa như trêu đùa con. Hai đứa trẻ thét lên, chúng cố tình hét đến ho sặc sụa. Chị quay sang tôi, vẻ ngại ngùng.

-Khóc nè, cô cười bây giờ.

Tôi khẽ gật đầu chào. Chị cười tí mắt, đáp trả.

Phòng mất điện. Tôi ở một mình, sợ ma nên mò mẫm sang phòng chị. Cây nến chiếu một khoảng sáng nhỏ trong góc phòng. Thằng bé một tuổi cứ nhào lại phía cây nến, chị vừa túm chân lôi tuột nó lại, vừa ấn vôi muống cháo vào miệng con. Thằng bé đập hai chân xuống đất như con ếch. Gần đó, cô chị đang lấy muống dằm chén cơm, vẩy đổ tứ tung ra nhà. Căn phòng bừa bộn như cái nhà kho. Bịch bịch nilon, chai lọ ngổn ngang, treo nhùng nhằng như tổ nhện nhện.

Sau một hồi bắt chuyện, chị cũng thật thà bộc bạch hoàn cảnh gia đình. Chị bảo trước đây, chị có chồng nhưng còn cực khổ hơn bây giờ. Chị nhìn chăm chăm vào ngọn nến đang tan chảy từng giọt xuống chiếc bàn gỗ cẩu bần. Giọng chị tê tái.

“Mày chết đi. Cái thứ như mày mà cũng có chồng, có con hả?...”. Anh chồng lực lưỡng xông vào, túm tóc chị giật mạnh, đập đầu vợ vào tường như người ta đập một quả dưa. Chị không khóc, cắn chặt hai răng, bấm bụng chịu đau. Gã đập hừ hự trên lưng vợ, thấy chị còn vùng vằng, gã thụi thêm vài đấm vào ngực. Hai đứa con sợ hãi, khóc thét lên. Hàng xóm vây quanh, chỉ chỏ. Khi thấy vợ nằm thim thíp dưới đất như cá nằm trên cạn, ngáp ngáp chờ chết, gã chửi tục thêm vài câu rồi bỏ đi.

Chị nằm viện cả tuần lễ, chẳng thấy mặt chồng đâu. Anh chị em cũng chỉ tạt qua thăm nom vài bữa đầu rồi ai lại về nhà nấy. Hai đứa con gửi lê la nhà người quen được vài hôm, khát sữa, nhớ mẹ, khóc ngằn ngặt suốt ngày, chẳng ai chịu nổi lại bế vào bệnh viện trả chị. Chị nằm trên giường bệnh cũng chẳng yên. Toàn thân đau rã rời, mỗi lần thở mạnh hay ho, chị cảm tưởng như nội tạng mình vỡ ra từng mảnh.

Cả buổi tối, chị chẳng chợp mắt được. Hai đứa con nhỏ chưa đủ hiểu biết để yêu thương, chia sẻ với những cơn đau của mẹ. Chúng cứ trườn lên, trượt xuống người chị. Thằng nhỏ trong lúc bú vú mẹ, đùa nghịch với chị

gái, đập bình bịch vào bụng mẹ. Chị nhăn mặt, cố nén cơn đau. Chờ khi con ngủ, chị mới lặng lẽ ngồi dậy, và vội chén cơm.

Mỗi ngày chị phải nai lưng làm việc từ mờ sáng đến tối mịt mới đủ tiền mua sữa, mua thức ăn nuôi chúng, lại thêm khoản tiền mua gạo gửi về quê cho người mẹ chồng ngoài 80 tuổi.

-Em thấy chị còn khổ hơn ở tù...

Tôi buột miệng, nói thẳng, lại tự trách câu nói vô tình của mình làm chị chạnh lòng. Chị mỉm cười, vuốt nhẹ nhẹ sống lưng đứa con trai bé bỏng đang thiu thiu ngủ trong lòng. Miệng thẳng bé vẫn ngậm chặt đầu vú mẹ. Thi thoảng nó giật mình, chị vội vòng tay ôm choàng lấy con. Gần đó, bé gái ngậm bình sữa, miệng nút chùn chụt, trong khi hai mắt đã nhắm tít lại. Chị dừng đôi mắt âu yếm thật lâu trên gương mặt con gái. Ánh mắt chị rõ ràng hạnh phúc.

-Chị chỉ thấy khổ khi hai đứa nhỏ đau bệnh. Các cháu khỏe mạnh như vậy, chị không thấy khổ chút nào.

Tôi trở về căn phòng vắng ngắt như tờ. Hoàng vẫn chưa về. Và có lẽ là anh sẽ không về. Tôi không cảm thấy nhớ anh, chỉ cảm thấy cô đơn. Tôi mở cửa sổ, nhìn lom lom ra ngoài, chẳng biết mình đang chờ đợi cái gì.

Bên bể nước của khu nhà tắm tập thể, bà chủ nhà cất riêng cho những người ở trọ giặt dũ, nấu nướng, chị ve chai đang cặm cụi bên hai thau quần áo. Chị vừa giặt, vừa nhìn chăm chăm vào phòng. Chốc chốc, trong phòng có tiếng con nít e e vọng ra, chị lại bỏ thau đồ, chạy bổ vào. Hình như chị tranh thủ đêm khuya, không ai để ý, giặt thêm mớ bịch nilon chị lượm lặt được dọc đường khi đi mua ve chai. Từ khi chị về đây trọ, đêm nào tôi cũng nghe tiếng van nước chảy róc rách đến gần sáng.

Chị lục bên hông xe, lôi ra chiếc đai cẩu bẩn, thùng lỗ chỗ, thắt vào trước bụng. Chị bế thẳng cu em, nhét hai chân trước vào đai, chỉnh lại tư thế ngay

ngắn, ấn mạnh cái đầu thẳng bé xuống. Chị tiếp tục bế thốc con bé chị lên, cặp vào hông. Cả hai đứa bé còn ngài ngủ, khóc um xùm lên. Đôi mắt chị thâm quầng, mệt mỏi.

-Mẹ con chị đi đâu mà sớm vậy?

-Ông chồng chị đánh nhau bị công an bắt. Hồi tối người ta mới điện về báo...

Nước mắt chị đổ dài khắp mặt. Hai đứa nhỏ vừa khóc hét, vừa quấy đạp tứ tung. Chị đi tất tả, cố tránh ánh mắt tò mò của những người hàng xóm xung quanh. Chiều hôm ấy, tôi đợi chị ở cửa để chờ hỏi thăm tin tức. Chị bế hai đứa con trở về, gương mặt tươi tỉnh hơn buổi sáng. Chị bảo may chỉ xích mích nhỏ, xây sát nhẹ, người nhà không thừa kiện, chắc không sao. Một đứa trẻ trong đai, một đứa trên hông, chòng ghẹo nhau, cười răng rắc. Chị vừa nói, vừa hôn lia lịa vào trán hai con.

-Chị phải đi nấu ăn đây. Hai đứa nó đói rồi.

Chị tạm biệt tôi bằng nụ cười tươi tắn. Tôi nhìn theo cái dáng liêu xiêu của chị, tự hỏi cuộc sống của chị phải chẳng là địa ngục trần gian? Chẳng lẽ người ta lại an phận, có khi là cả hạnh phúc với chính cái địa ngục mà người ta đã chọn sao?

Tôi vẫn chưa tìm được việc làm mới, phải sống nhờ vào số tiền mượn tạm của bạn bè. Hoàng không về cũng chẳng điện hay nhắn tin cho tôi. Tôi không còn thấy trông ngóng, mong đợi Hoàng về như trước đây nữa. Đôi lần tôi định nhắn cho anh một tin nhắn. Tôi biết chỉ cần tôi xuống giọng năn nỉ, anh sẽ về ngay. Nhưng không hiểu sao, tôi lại không muốn gặp Hoàng.

Những buổi chiều nhạt nắng, tôi thường đạp xe lang thang quanh con đường dẫn vào khu công nghiệp, nơi trước đây tôi vẫn chờ Hoàng đến đón. Tôi đã 30 tuổi, cái tuổi không còn trẻ. Tôi sẽ nhận lời lấy một ông chồng

hay tính toán, coi tiền bạc là lẽ sống của đời và rồi sẽ cũng anh ta sinh ra một bầy con nheo nhóc, mỗi ngày lại giật gấu vá vai chạy miếng ăn từng bữa. Hay tôi sẽ chọn cuộc sống của một người phụ nữ độc thân, không nhà cửa, không tình yêu và đang chịu cảnh thất nghiệp? Ở đâu mới là địa ngục?

Tôi nhắm mắt lại, thật là lạ, nụ cười của chị ve chai lại hiện ra rõ mồn một trong trí nhớ của tôi. Cuộc sống là địa ngục hay thiên đường do bản thân mỗi người tự cảm nhận. Tôi mỉm cười khi đã nhìn thấy thiên đường của tôi. Ôi! Một thiên đường đầy cỏ mềm, hoa thơm...

Lạc lối

Lời nói đầu: Người phụ nữ một khi đã ngoại tình thì như con thiêu thân lao vào lửa. Người chồng ấy đã chọn cách trả thù vợ có một không hai, khiến người phụ nữ suốt đời đau đớn, lương tâm không bao giờ được bình yên.

Bà Tâm ì ạch lê từng bước lên cầu thang. Vẻ mỗi một vầng vúi đầy trên mặt. Bà nhẹ nhàng đẩy cửa. Ngôi nhà có vẻ yên ắng lạ thường. Thi thoảng có tiếng cười rung rúc cuối phòng. Như người rình ăn trộm. Bà thận trọng dò từng bước. Nhịp tim bà càng lúc càng đập liên hồi khi định vị rõ ràng cái âm thanh gái trai chim chuột nhau ấy.

Bà nghĩ thầm: “Chuyến này thì bà bắt được quả tang rồi nhé. Hết đường chối cãi. Đây sẽ là cái bằng chứng tốt nhất để có thể nhẹ nhàng trút bỏ cuộc hôn nhân”. Bà xô ào cánh cửa. Mắt bà trợn ngược lên. Trời ơi! Đứa con gái cưng mà bà hết mực yêu thương. Nó và thằng con trai lạ hoắc đang trần như nhộng, chẳng khác nào hai con cua bị lột vỏ, bỏ càng. Chúng láo ngáo không biết lấy gì che chắn. Bốn con mắt thất thần nhìn bà.

Mặt bà Tâm nóng phừng phừng. Người bà sôi lên như một cái chảo dầu. Bà vớ cây chổi ở góc tường, quất tới tấp vào hai đứa. Vừa đánh, vừa giảng: “Tao cho mày đi học hành tử tế để giờ mày dắt trai về nhà ngủ nghê à?”. Nhát chổi vừa rớt xuống thì bị thằng con trai ghì chặt lại. Hai con mắt nó hí nhỏ, trừng lên thác

-Nó là con bà. Bà muốn đánh chết nó sao?

-Mày con cái nhà ai mà hỗn láo quá vậy? Tao sẽ đến tận nhà mày xem cha mẹ ăn nói ra sao?

Nó đứng phắt dậy, vội vã mặc quần áo và điềm nhiên bước ra khỏi cửa, trong ánh mắt hằn lên tia nhìn tức tối. Và những nhát chổi lại tiếp tục thi

nhau chạy xuống chân Hà. Nó không khóc, cặp mắt tròn tròn.

-Bà đánh chết tôi đi. Tôi cũng chẳng thiết sống trong cái nhà này nữa.

-Loại hư thân mất nết như mày mà còn dám ăn nói hỗn xược với tao à.

-Bà lấy tư cách gì để dạy tôi. Bà xem lại mình đi. Bà còn lẳng nhăng hơn tôi...

Cửa bật mở. Đứa con gái hậm hực bước ra ngoài. Bà ngồi bệt dưới nhà, hai tay thông xuống với vẻ ngao ngán tận cùng. Những lời xúc phạm của con gái cứ âm ỉ quanh tai. Cảm giác giận dữ, ê chề, chán ngán xáo trộn trong lòng bà. Từng lời nó buông ra như mũi thuốc mê chích trúng vào mạch máu. Bà cứng họng, không nói nên lời. Đứa con gái mà bà luôn yêu thương đang ngày một rời xa. Bà đã không thể bảo vệ cho nó. Điều khiến bà ngạc nhiên là tại sao nó lại biết hết mọi chuyện? Phải chăng chồng bà cũng đã biết...tất cả.

Bà vừa phân vân vừa nghi ngờ. Bà biết con đường mình đang đi là tội lỗi nhưng khổ nỗi bà không thể dứt ra được. Mỗi lần gặp người tình, bà như sống lại thời thanh xuân rạo rức nhất. Anh ta kém bà đến mười tuổi. Sức trai trẻ cuộn cuộn trong từng thớ thịt, vàng trán cao ngời ngời nét thông minh. Tất cả như một ma lực huyền bí, cuốn phăng bà ra khỏi người chồng hiền hậu đến khờ khạo.

Mỗi lần chồng đi làm về, bà luôn kiểm chuyện cẩn thận, chửi rửa. Ngay đến những thói quen nhỏ nhặt nhất của ông bà cũng moi ra tất tần tật. Cái mặt ông vô tình trở thành nguyên nhân của những cơn giận vô lý. Cái gia đình “ngoài ấm, trong òn” ấy kéo dài lay lắt cho đến tận bây giờ cũng nhờ nỗ lực không nhỏ của ông chồng.

Vài tháng sau, bà tuyên bố li thân. Căn nhà càng âm u, nặng nề hơn tù ngục. Mỗi sáng ông Tâm chồng bà vẫn đều đặn chở hai đứa con gái đi học và mỗi tối vẫn tranh thủ trở về nhà giặt giũ quần áo cho cả gia đình. Bà

Tâm dành hầu hết thời gian cho việc trông coi quán cà phê. Không biết có phải vì cái tính nhẫn nại, chịu khó của ông đã biến ông thành một kẻ cù lần trong mắt vợ. Hiếm khi nào ông cãi lại bà nửa lời.

Chiều mưa, như thường lệ ông kéo mớ quần áo trong tủ của vợ ra ủi. Chiếc bàn ủi lả lướt trên mặt vải, vấp phải một vật cản. Nó chững lại. Ông đưa tay lần sờ túi áo vợ, vừa trông thấy vật lạ, hai con mắt ông tối sầm. Que thử thai. Chấm đỏ sáng lên. Nước mắt ông chực trào ra. Đầu óc ông choáng váng như người say rượu mới tỉnh. Nổi uất ức, túi nhục dồn nén bấy lâu giờ mới có dịp bùng lên. Cơ thể ông nóng lên ngùn ngụt như cái lò than rực lửa.

Suốt mấy tháng nay, mỗi lần ông vác gói vào phòng, bà đều giãy nảy lên. Mấy lần ông lầm lũi ra ngoài cửa sổ phì phèo châm điếu thuốc. Cái tuổi ngoài bốn mươi của ông không khỏe khoắn như trai tân nhưng vẫn rùng rục trong lòng nỗi thèm muốn yêu đương. Giờ thì ông hiểu tại sao vợ từ chối mình. Suốt ngày hôm đó, người ông Tâm rã ra như cháo. Một thằng đàn ông bị vợ cấm sừng. Cái nhục ấy còn gì đau bằng. Niềm tin, tình yêu đang vỡ vụn.

Bà Tâm vừa vào đến cửa. Một cái tát giòn giã. Trước khi hỏi lí do, bà vụt lại ông hai cái tát. Từ trước đến nay, ông không dám đụng đến bà dù chỉ là một cây tóc con. Trận chiến bắt đầu. Cơn mưa tát dội xuống lộp độp. Đứa con gái nhỏ sợ hãi, khóc òa. Lúc này, ông Tâm mới ngừng lại. Ông rất sợ con cái tổn thương vì những cuộc gây gổ của cha mẹ. Ông gọi như hét:

-Hà đâu rồi? Vào đưa em đi chỗ khác chơi.

Hai đứa con dặt dứu nhau ra ngoài. Cuộc cãi vã kịch liệt được nối lại.

-Tại sao cô phản bội tôi?

-Ai nói với anh? Con Hà phải không?

-Chính mắt tôi trông thấy. Suốt mấy tháng nay, tôi và cô không chung đụng, vậy mà cô lại có thai? Nói đi nó là con ai?

Giọng ông Tâm như sắp rạn ra vì uất ức. Bên thái dương nổi những sợi gân xanh nhợt nhạt, hai hàm ông răng dính chặt vào nhau, môi trên dãn dật.

-Con tôi.

Bà Tâm nhướng cặp mắt đầy vẻ ngạo mạn. Ông Tâm trợn con mắt lúc này đã đỏ ngàu. Miệng ông méo xẹo.

-Nó là con thằng nào?

-Nếu ông cảm thấy không thể chịu đựng được, vậy thì li hôn đi. Tôi cũng ngán ngấm lắm rồi.

Bà Tâm quay ngoắt vào trong, cái dáng đi nhanh và nhẹ như người chơi lướt ván. Ông cứ ngỡ tính tình mưa nắng thất thường của bà sẽ nguôi ngoai trong nay mai. Ai ngờ đâu chính người vợ mà ông dành trọn tình yêu lại phản bội một cách tàn nhẫn. Ông gục mặt vào tường, nước mắt chảy ràn rụa. Lần này, ông đã không thể ngăn những giọt nước mắt tràn xuống cánh mũi. Ông không đủ mạnh mẽ để kiềm chế cảm xúc thật của mình. Ông muốn gào lên để tống khứ tất cả uất nghẹn ra khỏi lòng. Ông biết làm như vậy là yếu đuối nhưng đôi khi lí trí không đủ sức để đánh gục tình cảm. Suốt buổi tối hôm đó, ông Tâm tu liền một hơi ba chai rượu trắng.

Không khí gia đình ngày một lạnh tanh, vợ chồng sống chung với nhau dưới một mái nhà mà xa lạ hơn cả khách trọ. Ông vẫn luôn làm tròn bổn phận của một người cha, sáng chở con đi học, tối rước chúng về. Có điều ông trở nên trầm lặng. Từ khi bà Tâm sanh con, căn nhà bớt u ám hơn song mối quan hệ của hai người không hề thay đổi. Bà Tâm vẫn lén lút gặp tình nhân. Sự vụng trộm làm cả hai thấy vui sướng lạ kỳ.

Vừa giao quán cho đứa em họ trông coi, bà phóng lên taxi, đến ngay khách sạn. Bà dừng lại trước phòng 207 như đã hẹn, hồi hộp đứng ngoài cửa. Mặc dầu “ăn nem “ rất nhiều lần tuy nhiên mỗi khi bước vào đây, bà lại cảm thấy day dứt khi nghĩ đến khuôn mặt ủ dột của chồng trong những đêm về muộn. Cái dằng xé giữa trách nhiệm làm mẹ, làm vợ, nhấm nháp cái thích thú đang trỗi dậy trong bà.

Cánh cửa phòng hé mở, một đôi tay lực lưỡng bế thốc bà lên, đôi môi bà nóng ran bởi những nụ hôn nghiêng ngả của người tình. Cửa phòng đóng lại, tiếng lạo xạo của mớ quần áo kéo vội vã. Sau một hồi mây mưa, bà gối đầu lên tay Phong, người rã rượi.

Phong nhồm dậy, với điều thuốc, gõ nhẹ đầu lọc lên tấm nệm, bật quẹt và rít một hơi thật dài. Bà thích nhìn người tình hút thuốc, cả sự đắm chiêu của anh. Đôi mắt Phong nhìn vào một khoảng không thăm thẳm. Bà chẳng thể đoán được ẩn sâu dưới mái tóc quăn rậm rạp ấy, đang tồn tại những ý nghĩ gì. Các ngón tay Phong vuốt ve mái tóc bà Tâm. Thi thoảng chúng cài sâu vào nó như một chiếc lược thưa. Phong thì thầm:

-Có lẽ anh phải về quê lấy vợ.

Bà Tâm cố mở to đôi mắt, gượng gạo một nụ cười.

-Anh không đùa đấy chứ?

-Em nghĩ anh là người thích nói đùa à. Anh ra trường ba năm rồi mà công việc vẫn chẳng vào đâu. Ở đây không hợp với anh lắm. Mà anh cũng phải về nhà kiếm vợ chứ. Ba mẹ hối thúc mãi.

-Còn em thì sao?

-Em khác anh, em có chồng và cả những đứa con xinh xắn.

Nước mắt bà rớt nóng bỏng trên tay Phong, một cái gì đó trống trải, cô đơn vây quanh bà. Mặc dù nằm cạnh Phong nhưng bà có cảm giác cứ như giữa hai người đang xa xôi nghìn dặm. Mầm mống của sự chia li đang lớn lên từng phút trong lòng bà. Cái dự cảm chia tay nhau đã lờ mờ xuất hiện ngay từ khi bà mới quen Phong. Giữa hai người có quá nhiều điểm khác biệt. Bà đã chấp nhận một cuộc phiêu lưu mạo hiểm khi tiến về phía Phong. Không một lời hứa, không có một cơ sở chắc chắn nào nói rằng sẽ đem lại hạnh phúc cho bà. Vậy mà bà vẫn cứ mê muội chạy theo, ngay đến lúc này bà cũng không dám hình dung ra cảnh tượng không bao giờ trông thấy Phong.

Gần 12h đêm, bà mới lợ mọ về nhà, ông Tâm ngồi đợi cửa, dáng vẻ mỏi mệt. Bà quan sát chòng qua chiếc lỗ nhỏ của cánh cửa. Điện thoại rung, ông vừa đứng lên vội vã vừa cố ghìm bước chân chậm chạp khi ra kéo cửa.

Chỉ có tiếng cửa đóng ken két, tuyệt nhiên không một tiếng người nói. Gió thổi rần rật, chiếc chuông gió trước nhà kêu leng keng. Hai con người từng gần gũi nay lại kịem với nhau từng lời nói. Họ như hai chiếc bóng phất phơ trong đêm tối. Vào đến nhà, ai vào phòng nấy.

Bà Tâm nhè nhẹ lại gần giường của con, nó ngủ ngon như một thiên thần. Ngoài bốn mươi tuổi sinh con sẽ không tốt nhưng bà không bỏ nó, vì nó là giọt máu của Phong. Từ khi nó chào đời, bà không bao giờ cần nhắc với chòng dù nửa câu. Ông đã quá cao thượng trong cách cư xử với hai mẹ con bà. Bà con dòng họ không ai biết bà ngoại tình và có con riêng.

Trước đây, bà từng sợ chòng sẽ ghét bỏ con riêng và tìm cách hại nó. Ngày ngày bà đều rót vào tai con bé ba tuổi những câu đại loại như “con phải biết nghe lời ba, không được lì lợm. Đi đâu cũng phải chào ba, người nào hỏi thương ai nhất nhà thì phải nói rằng thương ba nhất”. Chẳng biết cô bé ba tuổi có hiểu được những lời đường mật mà mẹ nó nói ra hay không? Có điều suốt ngày, nó bám riết lấy ông Tâm, nói líu lo bên tai ông. Cái hồn nhiên, ngây thơ của trẻ nhỏ khiến ông không tài nào ghét bỏ nó. Thậm chí ông còn lo lắng cho nó như đứa con ruột của mình.

Chiều thứ bảy, mưa lùn phùn, ai nấy lụp sụp trong những chiếc áo mưa rộng tênh. Quán cà phê, khách vắng hoe. Gác một chân lên ghế, bà Tâm ngồi thần thờ. Mấy tháng nay, bà mất ngủ liên tục vì nhớ Phong. Cái tên như cơn gió đến rồi đi lặng lẽ. Đôi lần buồn chán, bà muốn bỏ đi thật xa song nhờ có đứa con riêng như một sợi dây níu giữ những kỷ niệm và níu giữ cả hình bóng của Phong. Nó giống cha như đúc ra từ một khuôn.

Bà cũng không hiểu tại sao mình lại không hề oán hận Phong. Mặc dù suốt những năm tháng Phong ngồi trên giảng đường đều một tay bà chu cấp tiền bạc. Ngay khi đã ra trường, bà cũng chính là người sắm xe, sắm điện thoại cho Phong. Bà trang bị tận răng vậy mà Phong vẫn dứt áo ra đi. Tình cảm đã không thuộc về mình thì cố níu kéo, gìn giữ nó vẫn trôi tuột khỏi tầm tay. Bà tự nhủ với lòng đó chỉ là một trò đùa ân ái trong quá khứ và quên đi khi trước mắt bà còn cả một gia đình.

Mưa trút nước ra rả, con đường ngập lai láng. Bên mái hiên nhà đối diện với quán nước của bà, có ba cha con đang run rẩy vì lạnh. Người đàn ông bế trong lòng đứa con gái nhỏ, bên tay dắt theo đứa con gái lớn hơn một chút. Cái dáng gầy gò và ảo não hết người chồng của bà. Bà nheo cặp mắt lại nhìn cho kỹ hơn, sao mà quen quá. Bất chợt đứa em họ nhảy lên, vẫy tay lia lịa.

-Anh Tâm ơi! Đứng đó đi, em mang ô cho.

Lúc này, bà mới ngó người ra. Bao lâu rồi bà không nhìn ngó đến chồng. Chiếc ô chao đảo theo từng cơn gió, dòng xe cộ vẫn không ngưng nghỉ. Ai cũng muốn phóng nhanh để tránh cơn mưa chiều. Từng làn nước phun tóe lên, ông Tâm ôm chặt đứa con út trong lòng và ghì tay đứa con kế sát hông. Cái lóng ngóng, vụng về của ông làm bà động lòng. Một chút ray rứt, ân hận lẫn vào tâm trí.

Sau những ngày “cửa đóng, then gài”, đêm nay bà quyết định vào phòng chồng để ăn năn, nhận lỗi. Bà rón rén như con gái mới về nhà chồng. Bà

đặt lưng xuống chiếc nệm, nghe tiếng động, ông Tâm quay lại. Ông liếc nhìn vợ và ngoảnh vội mặt đi. Biết sự có mặt của bà song ông không ừ hử lấy nửa lời. Đây phải chăng là một sự trừng phạt? Bà nhắm chặt mắt, hai giọt nước tuồn qua hàng mi, chảy dài xuống tận gối. Suốt một đêm dài, ông Tâm không có lấy một cái cựa mình. Hai vợ chồng nằm bên nhau như hai khúc gỗ. Những ngày sau đó, tình hình cũng không khả quan hơn. Bao nhiêu hờn tủi dồn nén trong lòng, bà Tâm khóc nói.

-Anh làm vậy là để trả thù tôi ư?

Cột chặt sợi dây dầy, ông Tâm trả lời với giọng thiếu não.

-Tôi đã quá mệt mỏi rồi. Nếu cô xem việc vui vẻ với tôi như một cách quên đi người tình trong những ngày xa vắng hay một sự trả ơn thì thật thừa thãi và vô ích. Tôi không muốn bất cứ sự tổn thương nào nữa.

Bà Tâm nín lặng. Có một khoảng cách vô hình chặn ngang cánh cửa tâm hồn giữa hai vợ chồng. Ông Tâm với lấy chiếc mũ, bước vội vã ra khỏi nhà. Và không quên dặn vợ ký vào tờ đơn li dị để sẵn trên bàn.

Bà nhắm đọc tờ giấy lạnh lẽo vô hồn trên bàn rồi tự hỏi lòng phải chăng là sự quả báo. Bà hối hận muốn quay lại với chồng nhưng mãi mãi không còn cơ hội. Bà nghĩ đến tình nhân cũ, đêm qua mới gọi điện xin ít tiền trang trải nợ nần. Hẳn mà nợ gì ngoài cái đám cưới long trọng sắp diễn ra. Bà đã vượt mặt không kịp khi hứng trọn những lời thoá mạ từ cú điện thoại gọi về nhà cha mẹ hẳn. Đúng là kẻ không còn lòng tự trọng. Bà tự cười mình yêu đến ngu dại. Mà chưa hẳn đã là một tình yêu. Không phải ai bước vào vườn hồng cũng hái được hoa hồng, đôi khi họ bị lạc lối, đập trúng gai ngay trong khi đi tìm những bông hoa ấy. Bà đã ngộ nhận một tình yêu hay sự ham muốn bản năng không kiểm chế được.

Ngoài cửa sổ, mưa rào rào, từng bông hoa dấy cụp xuống. Hình ảnh ba cha con lội mưa nhòe nhoẹt trong trí nhớ. Bà đưa tay quệt nước mắt. Một cái

giá quá đắt cho cuộc phiêu lưu tình ái bên ngoài...

Vết nứt

Lời nói đầu: Li hôn chưa bao giờ là dễ dàng và luôn để lại nhiều hệ lụy cho những đứa con. Làm sao để bạn có một cuộc chia tay êm đẹp mà không gây quá nhiều tổn thương, đau đớn cho lũ trẻ?

Trong phòng, bà nội nó húng hắng ho. Quanh năm suốt tháng bà sống với thuốc. Nó có cảm giác như bao nhiêu bệnh tật trên đời này đều tranh nhau đeo bám lấy bà nó. Hôm qua nó nghe chú Năm bảo hôm nay ba nó về. Cả ngày nó nôn nao, cứ ra vào thấp thỏm không yên.

Mờ sáng, nó đang quét lá xoàng xoạc ngoài sân thì nghe tiếng xe máy xình xịch trước nhà. Ba không về một mình như mọi khi. Lần này ba chở theo em Ý và dì. “Chào dì đi con”. Ba nó nhắc. Nó đứng sượng trân, nhìn chăm chăm vào người đàn bà to béo, cảm giác như mớ thịt núc ních trên cơ thể bà sắp chảy xuống đất. Tưởng nó chưa nghe, ba nó nhắc thêm lần nữa. Nó vùng chạy ra sau nhà. Nó vừa chạy, vừa khóc. Lần nào buồn, nó cũng chạy ra cuối vườn, ngồi bên cạnh mộ ông nội, khóc rấm rứt. Khóc chán, nó ngồi yên lặng, chờ gió ve vuốt, lau khô những giọt nước mắt nhòe nhoẹt trên má mới trở về nhà.

Mẹ gửi nó cho ông bà nội. Nghe hàng xóm kể lại, khi ấy nó chỉ mới 8 tháng tuổi. Nghe đâu ngày ấy ba mẹ lên thành phố làm công nhân nên không có điều kiện nuôi nấng nó. Từ ngày ba nó có vợ nhỏ, mẹ cũng ít khi về thăm nó. Mà nó sợ mẹ về. Nó sợ nghe tiếng nhẻ nhói, chì chiết ba của mẹ. Mẹ bảo cả đời này sẽ không tha thứ cho ba nó.

-Mai là đám giỗ ông nội, mẹ con có dẫn người yêu về không?

Vợ nhỏ của ba nó hỏi, trong giọng nói của bà pha chút mỉa mai. Nó nhớ có lần nào đó ba mẹ cãi nhau, giọng ba nó chua cay: “Thứ đàn bà như mày, tao mà bỏ thì cũng chẳng có thằng nào hốt đâu?”.

-Con không biết.

Nó cộc cằn trả lời. Người đàn bà ấy cười khanh khách. Ba nó im lặng, riết thuốc. Những vòng khói trắng vỡ tan, loãng ra vào không khí.

-Nghe nói dạo này mẹ con trẻ đẹp lắm hả?

Người đàn bà lại tiếp tục hỏi, từng chữ như có cột theo lưỡi hái sắc nhọn. Nó im lặng, cúi gằm mặt. Ba nó dụi điếu thuốc vào cái gạt tàn, hai chân mày nổi vào nhau.

-Thôi, con đi xuống dưới chơi với em Ý đi.

Nó lầm lũi bước đi, cố thoát khỏi cặp mắt như dây trời của bà ta. Chiều hôm ấy, mẹ nó về. Tóc mẹ uốn quăn, mặt trang điểm kỹ càng. Hai vệt má hồng chạy dài lên gò má cao cao của mẹ. Những chỗ da không có phấn hồng tô điểm, trắng nhợt nhạt. Có lẽ lớp kem phấn đã không đủ dày để phủ đi những nếp nhăn của thời gian đang xếp chồng chéo quanh mí mắt mẹ. Bà ném ánh mắt khinh khinh về phía ba nó. Những sợi gân đỏ, nổi lên rõ mồn một trong khóe mắt ba như những vết nứt xé trên thừa ruộng những ngày khô hạn. Đây là lần đầu tiên, nó thấy ba nó nhìn thẳng vào mắt mẹ. Nhưng không phải là ánh nhìn yêu thương, hiền lành như ngày xưa. Đôi mắt buồn của mẹ nó cũng trở nên dữ tợn, những sợi gân đỏ như những bộ rễ cây rậm rạp sắp đội đất chui lên.

-Tôi về đây không phải để đi đám giỗ ba anh đâu? Tôi đã viết sẵn giấy li hôn. Anh coi mà ký vô đi.

Mẹ nó nói với vẻ bất cần. Ba nó cười nhạt, như lường trước những điều mẹ nó sắp nói ra.

-Để xong đám giỗ ba, tôi sẽ ra tòa với bà.

Từng lời ào nhanh ra khỏi cửa miệng ba nó. Ông quay đi, không muốn nhìn thấy phản ứng và cũng không muốn chờ nghe câu trả lời của vợ cũ. Người đàn bà của ba đứng từ xa, cười mỉa. Bà ta ôm lấy eo ba, ngả người vào vai ông, cố ý để mẹ nó trông thấy. Suốt buổi trưa ấy, nó không thấy mẹ đâu. Nó chạy quanh những gốc cây tìm mẹ. Nó không gọi, vì nó biết cũng như nó, khi khóc, có nghe ai gọi, nó cũng nhất định không lên tiếng.

Chiều ấy, mẹ nó về, đôi mắt đỏ hoe. Dường như, người đàn bà của ba vẫn chưa hả hê. Khi ba dẫn xe máy ra cửa, bà ẵm thẳng con trắng trẻo, mập mạp như củ khoai tây, đặt lên ghế trước. Bà đưa tay vẫy nó, cười giả lả, giọng ngọt ngào.

-Đi không con?

Ba nó bực bội.

-Chỗ đâu mà ngồi?

Người đàn bà lại cười nhưng ánh mắt nhìn mẹ nó rất kịch.

-Để con bé ngồi với em!

Mẹ kéo nó về phía mình, nói móc máy.

-Mình là người, đừng có đi với súc vật.

Ba nó trừng mắt nhìn mẹ nó. Ánh mắt ba bóng rít như sắp thành ngọn lửa. Người đàn bà vuốt ve tấm lưng của ba nó, cười khẩy, nói gì đó vào tai ông. Ba nó cũng cười nhưng nó không thấy răng của ông. Nó chỉ thấy đó là những chiếc nanh nhỏ, mọc đều rậm rạp. Bà ôm lấy em Ý còn người đàn bà ôm chặt lấy ba nó. Chiếc xe máy lướt qua mặt mẹ con nó, bỏ lại phía sau những làn khói hăng hắc, khen khét.

Đêm ấy, mưa lâm râm. Hai chiếc giường kê sát nhau, chỉ cách một tấm ván mỏng. Trong buồng, bà nội nó vẫn ho sù sụ. “Con ra ngoài ngủ với mẹ đi. Đêm nội hay ho, con ngủ không được đâu?”. Bà nội dặn dò khi thấy nó đứng lấp ló ngoài cửa. Mấy nay trời đổi mùa, bà nội ho nhiều hơn. Nhưng từ qua đến nay, nó chưa thấy ba mẹ bước chân vào giường của bà. Khi yêu, ba mẹ nó dành cho nhau mọi lời nói ngọt ngào thì khi chia tay, họ đối lại bằng những lời cay đắng. Hai người đang tìm mọi cách làm tổn thương lẫn nhau và làm tổn thương cả chính nó. Không ai còn thời gian để quan tâm đến bệnh tình của bà nội. Và cũng không ai hỏi thăm đến sự cô đơn của nó.

Nó lặng lẽ trở vào giường của mẹ. Mẹ nó nằm co quắp, gương mặt răn rí những nếp gấp. Sau tấm ván ngăn, nó nghe tiếng người đàn bà và ba nó cười rúc ra rúc rích như lũ chuột đang gặm nhấm gạo trong đêm. Tiếng thì thầm, rù rì dội vào tai. Mẹ nó nhắm chặt mắt. Nhưng nó biết mẹ không ngủ được. Thi thoảng, bà cựa mình, mở mắt nhìn trôn trôn lên trần nhà. Nó thấy trong hai hốc mắt ấy, sâu thẳm như bóng đêm. Chỉ về nhà một ngày nhưng mẹ nó gầy ốm và tiêu tụy đi nhiều. Mẹ nằm nghiêng qua một bên, kéo vò áo gối, lau nước mắt. Nó lăn qua gần mẹ hơn. Tự dưng nó muốn ôm chặt lấy bờ vai gầy của mẹ, muốn lau những giọt nước mắt đang rỉ rả chảy dài trên má mẹ và muốn thủ thỉ nói cho mẹ biết: “Mẹ còn có con”. Nhưng ngay khi nó đặt tay lên bụng mẹ, bà hất căng tay nó xuống, một tiếng nói vang lên:

-Để cho tao yên.

Nó mếu máo.

-Mẹ...

-Đồ súc sinh. Giỏ nhà ai quai nhà nấy...cái thứ nhà mày không có ai tốt đẹp.

Mẹ nó gào lên như thể bao uất ức, bực dọc giờ mới có cơ hội trôi tuột ra. Nước mắt nó chảy ràn rụa khắp mặt. Nó ôm gối, lẳng lẳng ra khỏi phòng. Giường bên cạnh, tiếng nói thầm thì cùng tiếng cười rơi dần vào đêm tối mờ mịt.

Ba nó đang tìm mọi cách phô ra trước mặt mẹ nó một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ để mẹ nó phải ghen tức, hối tiếc. Còn mẹ nó sau những ngày khóc lóc vật vã vì chồng phản bội, giờ đây bà chọn sự bất cần để trả thù ba nó. Ngay trong đám giỗ ông nội, mẹ bắc ghế ngồi sát cánh đàn ông trong xóm. Mẹ cười nói, chúc tụng lời lẽ đầy đũa. Nó đứng thu lu trong góc nhà, nhìn gương mặt, nụ cười của mẹ nhòe dần bên những li bia nở bọt trắng xóa. Thi thoảng, mẹ nó ngồi xuống đùi một ông đứng tuổi, cười ngả nghiêng. Từ xa, ba nó nhìn mẹ, nhếch mép. Người đàn bà của ba đi lại gần, nhìn mẹ, cười nanh nọc.

-Đàn bà mà lẳng nhăng thường không bỏ chồng thì chồng bỏ.

Mẹ dùng ống, hai môi mím chặt.

-Mày nói ai, con quý cái.

Bà ta cười rú lên.

-Ai có tật thì giật mình.

Hai tay mẹ nắm chặt, cả gương mặt và đôi mắt cùng đỏ rực lên như giọt máu. Bất ngờ mẹ lao đến, túm tóc người đàn bà của ba. Cả bàn tiệc nhốn nháo lên. Hai người đàn bà giằng co như hai con trâu đang móc sừng vào nhau, cò cựa, đẩy ngã li chén xuống đất. Nhiều tiếng hốt hoảng, la hét, í ới vang lên. Chen lẫn trong đám đông là tiếng ho, tiếng thở, tiếng kêu không còn hơi sức của bà nội nó. Một người đàn ông to khỏe, lao đến túm tay mẹ và người đàn bà của ba, lôi ra. Tiếng chửi tục vang lên chát chúa.

Ngày chiều hôm ấy, mẹ nó xách va li quần áo, đón xe đò lên thành phố. Bà để tờ đơn li hôn đã ký sẵn trên bàn. Sau đó, ba nó cũng vội vàng chở dì và em Ý đi. Mẹ nó đi để trốn chạy những vết thương lòng đang khoét sâu và hở toác hoác ra còn ba nó đi để khỏi phải nghe những lời dèm pha, dị nghị của hàng xóm.

Nó vùng chạy đến ngôi mộ của ông nội. Gió rít bên tai từng hồi. Không có ai đuổi theo nó và cũng không ai nghe thấy tiếng khóc của nó. Lần đầu tiên trong đời, nó không có cảm giác nhớ ba mẹ. Nó không khóc vì buồn tủi, vì bị bỏ rơi, nó khóc vì những vết nứt đang lớn dần trong tim...

Món nợ

Lời nói đầu: Tiền bạc và tình cảm chưa bao giờ song hành cùng nhau trong mỗi quan hệ hôn nhân-gia đình. Người đàn bà hoặc sẽ lèo lái con thuyền gia đình đến bến hạnh phúc hoặc sẽ cùng họ chìm xuống đáy bất hạnh. Tất cả đều phụ thuộc vào sự khéo léo, khôn ngoan của họ.

“Mày định quyết tiền tao à?”. Bà mẹ chồng rít lên, hai hàm răng trắng phau, níu lấy nhau. Đôi mắt trắng xát, trừng trừng. Không ừ hử nửa lời, Lan dứt lia lia cháo vào miệng đứa con. Thằng bé trợn mắt cố mà nuốt. Thi thoảng nó nghịch ngợm, bò về phía bà nội, cười hềnh hếch, Lan vội nắm chân lôi tuột lại, vè hậm hực. “Đồ ngu. Tao bảo mày ngồi yên mà”. Lan vừa chửi, vừa nhéo mạnh vào mông đứa con.

Bà mẹ chồng hiểu ngầm ý cô con dâu đang chửi xiên, chửi xéo, càng tức tối hơn. Bà lớn tiếng, quát nạt. Bà phải gào lên cho những người hàng xóm mới biết con dâu bà là đứa gian tham, xảo quyệt. “Lúc mượn tiền mua nhà mày ngọt nhạt, năn nỉ tí tê tao. Mày còn hứa trả một nửa tiền. Giờ lại tráo trở bảo không trả là sao?”

Vài người hàng xóm tò mò, bu bám quanh cửa. Bà huơ huơ tờ giấy ghi nợ trước mặt họ. “Đây...đây...mọi người xem tôi có nói điều không? Nó mượn tôi nửa tỉ bạc mua nhà. Tôi thương thằng con trai tôi bệnh tật nên mới cho đi một nửa, chỉ lấy có một nửa tiền. Vậy mà nó còn trở quẻ...giờ bảo không trả xu nào hết. Tôi già rồi, đâu có làm gì ra tiền. Mai mốt lấy khoản tiền nào mà dưỡng già? Các người thấy nó có khốn nạn không?...”. Bà tru tréo lên. Xung quanh đám đông xì xào bàn tán.

Lan ãm ngửa đứa con trai, đi một mạch lên gác. Hứng bước cà nhắc từ trong nhà tắm ra, nước phủ đầy mặt, hai mắt đỏ hoe. Từ sau cơn tai biến thập tử nhất sinh, anh trở về cuộc sống với một chân đi cà nhắc, một cánh

tay bị liệt. Hưng nhìn mẹ thật lâu, muốn nói điều gì đó nhưng lưỡi líu lại, ấp a ấp úng. Cơ tai biến ác nghiệt, biến anh thành kẻ tàn phế cả cơ thể lẫn ngôn ngữ. Đôi người còn bảo nhìn mặt anh khờ khờ, họ nghi ngờ anh cũng có vấn đề về thần kinh. Họ bảo mạch máu ở não anh như cái ống nước, bể đi rồi, vá lại dễ gì không rò rỉ. Nói năng khó khăn nên dần dà anh ít nói. Chỉ những khi bức xúc, anh mới ú ớ ngọng nhịu vài tiếng trong cổ. “Mẹ... để...con...yên”.

Sau một hồi cà lăm, anh cũng buột miệng nói được một câu dài nhưng đứt nhiều quãng. Bà mẹ nhìn con, nửa thương xót, nửa bực bội. “Mày ngu lắm con ạ! Ai đời lại để cho vợ đứng hết tên nhà cửa. Nó mà bán nhà đi thì mày ra đường mà ở. Chỉ có nước...đi ăn xin biết chưa con?”

Bà mẹ chà đi xát lại từng câu. Bà cảnh báo một ngày nào đó, vợ anh sẽ bế đứa con nhỏ bỏ đi. Khi ấy, anh sẽ trở thành kẻ không nhà, không vợ con, không nghề nghiệp và chỉ có nước bán vé số, lượm bịch nilon hoặc sẽ đi ăn xin. Tim anh nhói lên, một cơn đau kéo dài lên tận đầu. Vết mổ chẳng chịt quanh hộp sọ đã liền lại nhưng không hiểu sao lại bỗng chốc đau buốt. Anh ôm đầu, xoa tay. “Mẹ về đi...về đi cho con nhờ”.

Bà mẹ cầm tờ giấy ghi nợ, thất thểu đi ra ngõ. Bà vừa đi, vừa phân bua với những người hàng xóm xung quanh. Chờ khi mẹ chồng đi về, Lan mới ẵm con xuống nhà. Chị hẳn học với chồng. Chị bảo số chị khổ. Lấy anh thiệt thòi đủ đường, không được mặc áo cô dâu, chẳng biết lễ rước dâu là gì.

Trước khi đám cưới một ngày, anh bị tai biến, mổ xong nằm liệt cả nửa năm. Hết vật lí trị liệu đến thuốc Tây, thuốc Bắc, anh mới chập chững đi lại được. Bạn bè, người thân bảo Lan khờ, yêu quá nên hóa ngu, chưa cưới hỏi mà lại đâm đầu vô lấy một thằng bệnh tật, ốm yếu. Đôi lần, ý nghĩ bỏ đi cứ lớn vờn trong đầu Lan. Nhưng thật tâm, Lan vẫn còn yêu anh. Những kỷ niệm thời hẹn hò như một sợi dây vô hình níu giữ chị ở lại bên anh. Ngày ấy, anh khỏe mạnh, lực lưỡng, vai u thịt bắp, người luôn tràn trề sinh lực.

Lan tin sau này anh sẽ là cây tùng, cây bách che chở cuộc đời chị. Nhưng cuộc sống ai biết đâu chữ ngờ...

Nhìn cái bụng ngày một căng ra, Lan toan nghĩ đến việc đi phá thai. Không có con, chẳng có sợi dây nào ràng buộc chị với Hưng. Lan sẽ dứt áo ra đi nhẹ gánh hơn. Năm lần bảy lượt đi đến bệnh viện, Lan lại không đành lòng, quay về, nước mắt ngấn dài trước giường bệnh của Hưng. Lan đã có thai với anh trước khi cưới. Lan không nhẫn tâm bỏ con. Nhưng chẳng lẽ lại để con sinh ra đời không có cha. Phóng lao phải theo lao, Lan về làm vợ anh, chấp nhận không đám cưới, đám xin.

Những khi mẹ chồng gây khó dễ, bao bực dọc trong người, Lan trút hết lên đầu chồng. Mà ngoài Hưng ra còn có ai để mà trút bực. Mỗi lần nghe vợ kể ra rả, trách cứ anh nhu nhược, Hưng lại ngồi thu lu trong góc phòng. Anh chặc lưỡi, bỗng thấy thèm thuốc lá. Phải chi có điếu thuốc đốt cho đỡ thèm. Từ ngày phát bệnh tai biến, bác sĩ dặn Hưng bỏ thuốc lá, rượu bia nên mỗi khi buồn, anh chẳng biết làm gì giải khuây ngoài việc ngồi thừ một chỗ, hít sâu và thở mạnh ra.

Ngày mới về sống với Hưng, Lan cũng thấy cuộc sống không đến nỗi chật vật. Anh chị vẫn có những phút giây thanh thoi, sáng dạo công viên, chiều lang thang cà phê. Nhưng từ khi sinh thằng con ra, biết bao khoản chi phí bủa vây, xâu xé lấy chị, nào tã, nào sữa, thuốc men cho chồng.... Những lần nhìn chồng tập tễnh đi ra, đi vào, Lan sốt ruột. Một con gà bới, ba con gà mổ, Lan gần như kiệt sức. Trong cái khó ló cái liều, cả cái tham cũng có dịp chen vào. Lan nghĩ chẳng ngu dại gì. Chị phải đòi lại công bằng cho con trai mình. Mẹ chồng chị vốn là người xem tiền quý hơn mạng sống của mình.

Khi vừa nghe tin mẹ chồng bán căn nhà 2 tỉ, Lan mới xuống giọng năn nỉ ỉ ôi. Mới đầu, chị nói thật: “Mẹ cho vợ chồng con mượn tiền, mua căn nhà cấp 4 thôi. Con sẽ cố làm trả tiền cho mẹ...”. Nghe con dâu bảo đóng thêm khoản tiền lời lãi, bà mẹ chồng háo hức tài cũng sướng tai. Bà bảo bà thương

con dâu thiệt thòi, chỉ lấy lãi như ngân hàng. Chẳng biết giờ chiều trò gì mà cuối cùng, Lan “moi” được của bà cả nửa tỉ bạc. Lan cam kết viết giấy nợ, ký tên, đóng giấu để mẹ chồng yên tâm mà cho mượn tiền. Nhưng chị chỉ trả gốc gác, lời lãi vài tháng đầu còn đến giờ thì quyt hẳn.

Cả tuần nay, bà mẹ chồng cứ chạy tới, chạy lui nhà vợ chồng Lan, luôn miệng, luôn tay với tờ giấy ghi nợ. “Bà muốn lấy tiền à? Được. Tôi sẽ trả hết tiền cho bà. Nhưng bà phải rước con trai về mà nuôi. Cả đứa cháu này nữa. Giải phóng cho tôi đi. Khổ quá rồi...”. Lan gằn giọng, nhả một mớ từ cay nghiệt vào mặt mẹ chồng. Vừa nghe đến chuyện đón người con trai tàn tật về nuôi, thêm đứa cháu mới biết bò lồm ngồm, mặt bà mẹ chồng tái đi. Bà không nói thêm lời nào, cụp nón, đi thẳng một mạch ra ngõ. Hưng đứng bên trong nhà tắm, khoát nước lên mặt liên tục. Mỗi lần mẹ và vợ trò chuyện, anh lại vào nhà tắm vắn van nước lớn hết cỡ và khoát nước tứ tung khắp mặt mày. Nước nhỏ tong tong, ướt cả mảng áo trước ngực anh.

“Thấy mẹ con cao tay không? Chỉ cần một chiêu thôi là bà nội con không dám sang đòi tiền nữa”. Lan vừa nói, vừa cười. Chị đặt thẳng con lên chân, đu đưa, hát xì xăng. “Xích đu tiên...không có tiền lấy vợ. Xích đu bầu...ở đợ nuôi con”. Hưng ngồi lặng lẽ trước nhà, hai tay liên tục chùi mặt giống như thói quen anh vẫn làm mỗi khi vào nhà tắm khoát nước rửa mặt. Những vết sẹo trên đầu lại đau buốt như những ngày đầu, anh mới trải qua ca phẫu thuật. Anh đi ra, đi vào, ôm đầu đau nhức. Lan dừng ru con, nhìn chồng, lo lắng hỏi. “Anh sao vậy?”. Hưng lắc đầu, xua tay ra vẻ không sao.

Hưng vừa bước ra cửa, Lan nhìn chồng từ đầu đến chân bằng ánh mắt tò mò.

-Anh đi đâu vậy?

Hưng ấp úng, trả lời trống không.

-Mua thuốc lá...

Lan quát lên.

-Anh muốn chết hay sao mà đi hút thuốc lá?

-Ừ! Chết...cho...em khỏe.

Hưng lắp bắp.

-Này, anh vừa phải cho người khác sống với. Hết mẹ đến con muốn khủng bố tinh thần để tôi chết mấy người mới vui à?

Lan nói một hơi. Cơn giận bốc lên tận mặt. Lan chẳng nghĩ được gì ngoài những lời nanh nọc, xia xói vào mặt chồng. Hưng cúi mặt, đi cà nhắc ra cửa. Nước mắt Hưng đổ dài khắp mặt. Mỗi lần giận vợ, cánh tay bị liệt của anh lại cong queo lên, co quắp lại. Chỉ cần nhìn tay, Lan cũng biết được chồng đang giận. Chồng đi khuất dần, Lan bỗng thấy hối hận. Lẽ ra chị không nên nặng lời với Hưng. Từ một người đang khỏe mạnh, kiếm tiền giỏi, nhoáng cái trở thành người tàn phế, phải sống nhờ vào vợ, Hưng đã khổ sở biết bao. Tại sao Lan không hiểu và thông cảm cho chồng.

Mâm cơm chiều dọn ra thơm tất. Lan hết đi ra lại đi vào, sốt ruột khi thấy đồng hồ điểm 6 giờ tối nhưng chồng vẫn chưa về. Thường ngày, giận vợ, Hưng hay lang thang ngoài tiệm máy tính cũ, ngắm nghía những cái CPU tháo rời cho đỡ nhớ nghề.

-Mày nghe tin gì không Lan?

Bà Tám chuyên buôn dưa lê bán dưa bở, kể bên nhà Lan lên tiếng hỏi.

-Chuyện gì vậy cô?

Lan hỏi lại băng quơ. Chị chẳng mấy để tâm đến câu chuyện của những bà ăn không ngồi rồi.

-Nghe đâu con trai bà Hai thua đề đồ nợ, mất nhà. Vợ nó chửi quá trời, nó buồn đi nhảy cầu tự tử đó. Thiệt đàn bà gì mà ác miệng ghê. Mạng người là quan trọng chứ tiền bạc là nghĩa lý gì?

Bà Tám nói giọng trách cứ. Mặt Lan nóng ran ran, trong người bồn chồn không yên. Lan nghĩ đến những lời nặng nề, chị nhiếc mắng chồng. Nhớ đến gương mặt nhăn nhúm và đôi mắt đỏ hoe của Hưng. Gần đây, cơm áo gạo tiền và cả khoản tiền nợ với mẹ chồng khiến chị luôn cáu bẳn, bực dọc. Chị cứ xem chồng như là cái cớ đẩy cuộc đời chị đến bế khổ nên hằn học, luôn mặt nặng, mày nhẹ với anh.

Lan vội cặp nách cậu con trai, đi như chạy ra đầu hẻm. Vừa thấy chồng đi thất thểu từ xa, cái tay bị liệt khê đung đưa, Lan ứa nước mắt. Chị đi nhanh lại, nắm chặt tay anh, hỏi mếu máo.

-Anh làm gì mà giờ này mới về?

Hưng không nhìn vợ, cúi mặt, trả lời lí nhí.

-Anh...đi...đạo.

Lan xiết bàn tay chồng thật chặt. Cậu con trai nghịch ngợm, bám lấy vai áo Hưng, cười khúc khích. Hưng nhìn hai cái răng trước của con rồi quay sang nhìn ánh mắt dịu dàng của vợ, anh cố chớp mắt, ngăn không cho nước mắt chảy ra. Mới cách đây một tiếng đồng hồ, anh đã đứng lạng lẽ trên lan can cầu, nhìn xuống dòng sông sâu hoắm, đen ngòm và trong đầu đầy những hình ảnh chết chóc. Nhưng anh đã không dừng cảm gieo mình xuống sông. Anh nhớ đến hai chiếc răng sữa của con trai, nhớ cả cái gương mặt đăm đăm ngồi đếm tiền lẻ của Lan mỗi khi gánh chè ế ẩm. Anh không dám tưởng tượng nếu anh nhắm mắt lại và thả mình xuống dòng sông thì giờ này, mẹ con Lan sẽ ra sao? Hưng khê nắm lấy tay vợ. Cả hai vợ chồng cùng nhìn nhau, trong đáy mắt lóng lánh hai giọt lệ.

Giới thiệu về tác giả Nguyễn Nga

Nguyễn Nga hiện là nhà văn, biên kịch, blogger sống và làm việc tại TP.HCM.

Đọc những mẫu chuyện cực ngắn nhưng ý nghĩa, thú vị về tình yêu-hôn nhân-gia đình, cuộc sống trên instagram của cô ấy.

INSTAGRAM: <https://www.instagram.com/vietlach/>

Đọc miễn phí truyện ngắn, tiểu thuyết, kịch bản phim và bài viết chia sẻ kinh nghiệm viết cũng như hướng dẫn SEO sách, ebook tại blog cá nhân của cô ấy.

BLOG: <http://vietlachvn.com/>

Lưu ý: Tất cả tác phẩm, bài viết của Nguyễn Nga tuy là miễn phí nhưng mong quý bạn đọc tôn trọng quyền tác giả. Chỉ sử dụng với mục đích cá nhân, việc chia sẻ lại nên ghi rõ nguồn của tác giả.

Table of Contents

[Lục bình còn nở anh còn yêu em](#)

[Thuốc lã quên](#)

[Tìm thấy thiên đường](#)

[Lạc lối](#)

[Vết nứt](#)

[Món nợ](#)

[Giới thiệu về tác giả Nguyễn Nga](#)